

IMMACULATA

5/2008

č.99

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2008

- Říjen** – Aby nás naše modlitba růžence a účta ke svatým vedla k pochopení velikosti našeho povolání být Božím dítětem a pěstovala v nás stále větší důvěru k nebeskému Otci.
- Listopad** – Abychom si stále více uvědomovali skutečnost společenství svatých, čili modlitební spojení s těmi, kteří nás již přešli do života věčného, a abychom se tak již nyní připravovali na sdílení radosti, že budeme Pána „vidět tak, jak je“ (1 J 3,2).

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy;“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obřacení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě nepřítají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

na sv. Maximiliánovi obdivujeme jeho hrdinský čin lásky, kdy se v koncentračním táboře vyměnil s jiným odsouzencem a šel místo něj na smrt. Všímáme si jeho velkých úspěchů, jako založení obrovského kláštera v Népokalanově, v němž žily a pracovaly stovky řeholníků, vznik vydavatelství šířícího nespočetné množství katolických tiskovin do celého světa, obdivujeme jeho úspěchy na misijním poli... Jsou to všechno velké věci a někdo by si mohl myslet, že jen ty jsou důležité a v Božích očích ceněné. Kdyby to byla pravda, pak by ovšem mohli dojít spásy jen lidé schopní a úspěšní. Ale co by bylo s těmi obyčejnými?

Pán Ježíš praví: *kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci* (Lk 16,10). Zde se nachází klíč k pochopení světců. Oni zazářili svými činy především proto, že dokázali být věrní v malém, každý den, za každých okolností. Zvládnout jednu malou věc dokáže každý. Avšak věrné plnění dlouhé řady každodenních maličkostí (přesnost ve vstávání, zachovávaní denního rozvrhu, obětavost v práci, služba svým blízkým, dobré slovo nesympatickým lidem, každodenní modlitba, vaření, uklízení...), to už vyžaduje odvahu téměř hrdinskou.

Milování, zvládneme-li jednu maličkost, pak se jistě otevírá spása i nám. Přidejme k ní ještě drobnost druhou a třetí... Na nich se naučíme věrnosti a hrdinné statečnosti. Pokud se pak objeví příležitost k velkému činu, jistě ji nepromarníme; a kdyby se nenaskytla – nevaď.

br. Bohdan

ADORACE

Ivan Slavík

Chudičká i bohatá
Svobodná i zajatá
V koutku srdce v skrytosti
Dárkyně všech milostí
Z věčnosti i ze světa
(Žádná jiná právě ta)
Vzývám tě líbezná
Bolestná i vítězná
Hříšníci a s nimi já
Matko Boží Maria

* * *

Černá noc světa v níž se vraždí nevinátka
zástupy zatracenců soumrak v něm i já
zástupy kajících rozběsk v něm i já
strmá zeď hněvu a v ní úzká vrátka
široká brána Syn a Matka
Maria Maria Maria

HRDINA BOŽÍ SVATÝ ANTONÍN Z PADOVY

WILHELM HÜNERMANN

čtení na pokračování (11)

Duha nad Toulouse

Než Antonín dorazil po dlouhém, strastiplném putování k východní bráně města Toulouse, nastala hluboká noc.

Voják na stráží zdvihl nedůvěřivě lucernu a posvítil mu do tváře.

„Kdo jsi?“ zeptal se mrzutě.

„Žebrák!“ odpověděl řeholník.

„To je vidět podle tvého elegantního oděvu,“ vybuchl smíchem lancknecht, jehož obličej byl zohaven hlubokou jizvou od zásahu šavle. „Takových jako ty máme ve městě dost! Krom toho asi sotva najdeš přístřeší, protože je už pozdě.“

„Ano, je noc!“ souhlasil Antonín zamyšleně.

„Ale ráno se zase rozední.“

„Musíš být chytrý, žes na to přišel!“ dělal si leg-raci starý vysloužilce.

„Děkuji, že o mně tak pěkně soudíš!“ usmál se menší bratr.

„No dobrá!“ zabrblal voják. „Máš, jak se zdá, slušné vychování a na pohled se mi líbíš. Postarám se ti o nocleh. Vězeňská cela u brány je právě volná. Má silné mříže, budeš v bezpečí jako v Abrahamově lůně. A jestli se nebojíš krys, které tancují ve slámě, můžeš klidně přespat tam.“

„Krysy - to jsou také Boží tvorové. Neublíží mně. Děkuji ti za tvou nabídku a přijímám ji rád.“

„No, tak pojď!“ Stařec odemkl masivním klíčem dveře vězení, prohrábl svým kopím hromadu napůl zetlelé slámy a začal se smát, když z ní vyběhlo s pištěním několik dlouhoocasých krys.

Antonín vešel a řekl s úsměvem:

„Tady je vážně útulno!“

„Vždyť říkám, jsi zdvořilost sama!“ přikývl stařec. „Ale určitě máš hlad. Zajdeme ke mně! Mohu ti dát kousek chleba a doušek vína... Zdá se, že přicházíš zdálky, protože tvoje francouzština zní zvláštně,“ zauvažoval voják a posadil se na lavici vedle cizince, kterému poskytl skrovné pohoštění. Byl rád, že si může s někým za noci chvilku popovídat.

„Taktak, přicházím sem zdaleka!“ odpověděl řeholník.

„Ale nebudeš to mít v hlavě asi všechno úplně v pořádku, jinak bys věděl, že krysy jsou stvořeny ďáblem. Celý svět je dílo satana.“

„Svět je dílem Boha!“ oponoval Antonín.

Vida, hned u bran Toulouse potkal prvního here-tika. Ve Francii se jim říkalo albigenští podle města Albi, odkud bludné učení vzešlo.

„Pak jsi zřejmě jedním z těch zaslepených papeženců, kteří neznají čisté evangelium?! Nuže v Toulouse tě naučí něčemu lepšímu. Na to se můžeš spolehnout. Koneckonců ne nadarmo jsme 15 let bojovali za pravé učení Kristovo.“

„Při té vojně jsi utřil jizvu na tváři?“

„To je malá památka na bitvu u Muretu v roce 1209, kdy Simon de Montfort se svým papeženeckým vojskem porazil našeho hraběte Raymonda a zabil jeho švagra, krále Petra z Aragonie. Nebesa tehdy trochu pozapomněla na své pravověrné. Trvalo dlouho, než se mi huba zahojila. Ale byl jsem znovu u toho, když jsme hnali papežence za noci a v mlze z města ven, a když nám Montfort chtěl nanovo sebrat Toulouse, chytil jej ďábel do pasti jednou provždy. Kámen odmrštěný vrhacím strojem mu rozbil hlavu. Rozletěla se na střepy jak starý hrnek! Ha! Ha! Ha! No a od toho dne, to už je sedm let, máme v Toulouse pokoj. Nikdo víc se neopovážil prorazit hlavou zdi našeho města.“

„Pravda projde branou bez jediného máchnutí meče.“

„Pravda? Míniš snad to papeženecké žvanění? Nech si říct, že to nemá v Toulouse co pohledávat. Navždy se skoncovalo s kadidlem, svícenou vodou a celým tím pohanstvím papeženců. Biskup Fulko to vytušil, opustil za noci a mlhy naše město a těch málo katolíků, kteří ještě zůstali, se skrývá jako krysy v děrách. Náš mladý hrabě Raymond o nich nemůže ani slyšet.“

„Zdá se, že hrabě má krátkou paměť,“ zauvažoval Antonín.

„Jak to?“

„Ano, patrně už zapomněl na dobrodiní, která mu papež Inocenc prokázal, i na to, jak velkou měl trpělivost s jeho věrolomným otcem.“

„Co si o sobě myslíš, ničemo!“ láteřil hlídač městské brány a udeřil pěstí do dubového stolu. „Jíš můj chléb a osměluješ se urážet mého pána?“

„Sám víš nejlíp, že nelžu!“ odvětil klidně řeholník.

„Přiznávám,“ umínil se voják, „že starý hrabě nevěděl s jistotou na čí straně stát. Držel jednou s dokonalými, jednou s papežáky. Prý přijal na úmrtním loži Viatikum, ale mladý je jiný - ten ví, kam patří.“

„Patří před Boží soud, když se brání pravdě!“ vzplál Antonín. „Přišel jsem, abych mu to řekl přímo do očí.“

„Ach tak, tohle chceš udělat?“ zasmál se stařec. „Dobře, pak bys ovšem mohl zakrátko uvidět údolí Garonny ze šibenice. Náš hrabě nežertuje, o tom nepochybuj. Ale dohadování bylo dost. Hladový už taky beztak nejsi, vždyťs ani nedojedl chleba.“

„Zůstala jen kůrka. Tu bych chtěl dát zvířátkům v mé komůrce, aby mě nerušily při odpočinku.“

„Myslíš krysy?“

„Ano, sestřičky krysy.“

„Jsi načisto bez rozumu,“ poškleboval se strážník zjizvenou tváří. „Ale radím ti, do města nechod. Jen blázen strká hlavu do oprátky, ze které se už nikdy nevysouká.“

Fortnýř předešel nabroušeně menšího bratra a otevřel mu slíbenou věžní celu.

„Jsem uctivý muž, proto ti přese všechno přeju dobrou noc!“

„Dík za laskavost a upřímnost!“ odpověděl řeholník.

Nazítří ráno se tiše protáhl kolem spícího strážníka a pak vyšel do města. Bloumal smutně ulicemi. Krok sandálů tvrdě doléhal na dlažbu, která se karmínově leskla ve světle vycházejícího slunce.

Kolik krve zde bylo prolito! Lidé se připravovali o život ve jménu evangelia a pravdu zdůvodňovali pomocí šavle. Jaká potupa pro kacíře i katolíky, kteří se zraňovali a zabýjeli ve jménu Ježíše!

V čase krátkého klidu zbraní tudy prošel Dominik - velký, hrdinný Boží posel. Ale po jeho setbě, kterou spálil plamen války a rozsekal nemilosrdně meč, nezbylo ani památky.

Někde tady musel vzniknout klášteřík menších bratří, přibývších nedávno do tvrze hereze. Antonín doufal, že jej najde a odtud začne plnit svou misi. Cesta vedla kolem kostela a on toužil vzdát čest Pánu Ježíši v Nejsvětější Svátosti. Ale dveře byly vyrvány ze závěsů, postavy svatých ležely poničené na zemi, svatostánek byl rozbítý. Antonín se zdrceně ploužil ke znesvěcenému oltáři. Náhle byl vytržen z ponurých myšlenek. Kdosi jej zatahal za kutnu a když se obrátil, uviděl mladíka, který mu pošeptal:

„Šel jsem za vámi do kostela, pane. Nepatříte k menším bratřím?“

„Uhodl‘s!“ kývl Antonín. „A ty? Jsi katolík nebo náležíš k těm, kteří se nazývají dokonalými?“

„Nejsvětější Panno...!“ vyhrkl chlapec. „Jsem dítě církve. Můj otec byl zabit pro víru v tomto Božím domě, matce puklo žalem srdce. Zbožní bratři se mě ujali a já jim za to sloužím, jak nejlíp dovedu. Jsem rád, že jsem vás našel, otče. Řeholníci, kteří vás už dlouho očekávají, mě poslali, abych se po vás poohlédl.“

Chlapec zavedl kněze do klášteříku. Byl to jednoduchý dům z hlíny a dřeva, vedle něhož stála kůlna.

Otec kvardián přijal spolubratra srdečně.

„Velmi se těšíme z tvého příchodu, bratře Antoníne. V Toulouse je tak málo kněží, většina opustila město nebo se někde skrývá. Počet pravých vyznavačů evangelia je ještě velký, ale nesmějí se ukazovat za bílého dne. Scházíávají se k bohoslužbě za noci na velmi odlehlých místech. Budou šťastní, že zase máme nového kněze.“

„Vyhledám nejen ukryvající se křesťany, ale nevyhnu se ani albigenským na ulicích a náměstích v Toulouse!“ odvětil Antonín.

„Oblékní si tedy světský šat, tak jak to děláme my, když opouštíme klášter!“ poradil mu představený konventu.

„Jak to? Copak vy nenosíte oděv našeho otce Františka na veřejnosti?“ otázal se kněz s bolestným údivem.

„Zpočátku ano,“ přiznal kvardián, „ale pak v něm mnozí rozpoznali řeholní kutnu. Posmívali se nám, házeli po nás kameny a některé bratry na ulici dokonce zabili.“

„Já jej neodložím ani na chvíli,“ řekl rozhodně Antonín, „Bohu budu děkovat, pokud mě budou ponížovat a stíhat kvůli tomu.“

Nadávání a pronásledování nezůstal světec skutečně ušetřen, když byl denně vídán kráčet v řeholním rouše. Uličníci na něj pokřikovali hrubé urážky. Antonína však neznepokojovali víc než dotěrné mouchy.

Podobně jak to činival ve městech Itálie, také tady hlásal evangelium na mostech, kamenech u cesty a schodech zprofanovaných kostelů.

Lidé se kolem něj tlačili, urážejíce jej, vysmívali se mu, metli mu slova plná jedovaté nenávisť do tváře. Pěsti i hole se proti němu zvedaly, ba často nezůstávalo jen u výhrůžek. Bili jej, házeli po něm blátem i kameny. Překřikovali jej, ale Antonín počkal s úsměvem na rtech, až se vřava utiší. Stále častěji se však objevovali i tací, kteří mu naslouchali.

Všechny odzbrojoval ostatně svou nezdolnou trpělivostí a nezištnou láskou. Jeden hoch, který po něm hodil kamenem, zakopl o vyvýšenou dlažební kostku a rozrazil si čelo. Antonín okamžitě přerušil kázání, zvedl dítě ze země, aby mu setřel starostlivě krev.

„Vidíš, můj malý,“ promluvil k němu láskyplně, „podruhé dávej větší pozor, když házíš kamením, aby sis sám něco neudělal.“

Chlapec vytréštil na řeholníka oči, zablekotal cosi nesrozumitelného a raději utekl.

Takový čin dobroty, kterých bylo ještě mnohem víc, se neminul účinkem.

„Chtěli nás obrátit k učení církve ohněm a mečem,“ říkali heretici, „ale on nerozdává rány nikomu, nýbrž ty, kteří jej pronásledují, léčí a žehná jim. Popřejme sluchu tomu, co nám chce povědět.“

Zakrátko se uprostřed jeho posluchačů objevili takoví, kteří kněze před násilím ochraňovali, mnozí pak, poté co jej dovslechl, se v přemýšlivém usebrání vraceli domů.

Raymond VII. se také dozvěděl o zvláštním Božím vyslanci a zatoužil jej spatřit.

Jakmile Antonín stanul před hrabětem, začal jej častovat přísnými slovy kvůli útlu, který vyvíjel na katolíky.

„Oh, církev též pronásledovala mého otce i mne,“ odpověděl s posměchem.

„Zapomínáš, jak častokrát tvému otci papež Inocenc strnil a s jakou dobrotou s tebou zacházel!“

„Mnichu, mluvíš velmi opovážlivě!“ opáčil Raymond po chvíli. „Povídám ti, že Toulouse nezapomněl na zpusťování, jaká zde napáchali křižáci. Také v mém zájmu je, aby ve městě byl klid a měl bych s tebou jednat zkrátka, protože jsi to ty, kdo jej narušuje.“

„Se mnou si dělej, co chceš! Ale katolíkům dej stejná práva, jaká mají jejich protivníci!“

„Doopravdy nechápu, proč tě poslouchám!“ rozčilil se hrabě. „Mám vězení, v nichž přebývá děs a do nichž neproikne nikdy denní světlo. A ptám se sám sebe, proč jsem tě ještě do jednoho takového na doživotí nevsadil!“

„Nebojím se tě, hrabě Raymonde!“ odpověděl s klidem Antonín. „Ty však by ses měl trást před hněvem Božím, který tě může uvrhnout do nejčernější temnoty, kde bude pláč a skřípání zubů. Hrabě Raymonde, boj se vězení věčného pekla.“

Mladý kníže vyskočil. Dvořané, kteří byli svědky tohoto rozhovoru, viděli, jak jeho ruka sahá po meči - a zdálo se, že řeholník je nadobro ztracen.

Tvář hraběte byla na smrt bleďá.

„Nechte mě s ním o samotě!“ přikázal přihlízejícím nejistým hlasem.

„Posaď se mnichu!“ obrátil se na kněze. „Jsi odvážný muž a já si odvahy cením nade vše, ať ji naleznu u kohokoli. Proto ctím připomínku mého největšího nepřitele křižáka Simona de Montfort; neboť to byl člověk smělosti výjimečné. Také ty se mě nemusíš obávat. Běž a vrať se za tři dny, ještě si spolu promluvíme.“

Když se neohrožený řeholník obrátil k odchodu, díval se za ním mladý pán dlouho, pak se ponořil do hlubokého přemýšlení.

Po uplynutí určené lhůty se Antonín znovu objevil na zámku.

„Přemýšlel jsem o tom, cos mi řekl mnichu,“ ozval se opatrným tónem Raymond. „Vyhržoval jsi mi Božím soudem, teď mi prozrad, jak bych mu mohl uniknout.“

„Odevzdej znovu katolíkům právo, které jsi jim odebral. Dovol jim modlit se v kostelích, tak jak to dělávali dříve, a braň je před jejich nepřáteli! Tehdy se nad tebou Bůh slituje ve tvé poslední hodině.“

„Udělám, co ode mne žádáš,“ odpověděl Raymond pomalu.

Takovým způsobem se přihodilo, že se v Toulouse znovu rozezněly zvony. Kostely zůstaly očistěny a uklizeny a Nejsvětější Svátost se vrátila do obnovených tabernáklů. Ze všech Božích domů zazníval chvalozpěv, který pěli křesťané, když vyšli z katakomb: Te deum laudamus!

Po celé léto kázal Antonín ještě v Toulouse a mnoho heretiků našlo cestu zpátky k evangeliu pravdy a radosti.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie - den, v němž Antonín završil třicátý rok svého života - mu přinesla zvláštní radost. Ráno hlásal Mariinu slávu v katedrále města, do níž se zatím vrátil vyhnaný biskup Fulko. Mluvil o duze pokoje, kterou Bůh rozzářil oblohu po potopě.

„Duha nového příměří je Maria: zářící znak míru a záchranu nad vodami. Pestrost barev duhy je pro nás zrcadlem všech jejích ctností: Fialová barva symbolizuje její chudobu, modrá její pokoru, zlatožlutá její lásku a ohnivě červená její nedotknutelné panenství. Nová Ester dnes zůstala odnesena na křídlech andělů do královského paláce, do nebeské hodovní síně, kde králů Král, Štěstí andělů - Ježíš Kristus zasedá na trůnu z hvězd: On Nejsvětější Pannu miluje nade všechno. Ó, jak je nezměřitelná důstojnost Mariina! Jaký to nedostižný vrchol lásky! Jaká bezedná hloubka milosrdenství!

Zajisté, Maria je plná milosti, která přivedla na svět Syna věčného Otce a dosáhla tím cti být dnes korunována v nebi.

Hvězdo jitřní, Světlo nebeské, Maria! Pronikni mlhou, která obestírá naše duše, zaplň naši prázdnotu, rozptyl temnotu našich hříchů, abychom mohli dosáhnout plnosti života a světla nikdy nepomíjející slávy!“

Po kázání přivolal biskup menšího bratra k sobě. „V dávno minulých dnech mého mládí,“ řekl zasněně, „jsem putoval jako trubadúr od dvoru ke dvoru a krásky naslouchaly mým milostným písním. Bůh mi ale vytrhl loutnu z ruky, protože na mě seslal těžké trápení. Přijal jsem hábit Bernarda z Clairvaux a v tichu své cely zpíval píseň lásky Matce Boží, Královně nebes. Ale jejím skutečným trubadúrem jsi ty Antoníne, a tvému zpěvu vzdávám zahanbeně hold.“

„To, co říkám, není ze mě,“ odpověděl řeholník skromně. „to Bůh vkládá každé slovo do mých úst.“

„Z tvého kázání jsem poznal, že přemožitelkou hereze je Maria. Před obrazem Matky se sklání dojatě každé srdce.“

Navečer velkého dne se spustil lehký deštěk, který ovšem nezastřel svit slunce. Nad Toulouse se objevila nádherná duha - znamení pokoje a smíření.

Antonín se přiblížil k oknu své cely a pozoroval onen úkaz s radostí. Náhle jeho blažené oči uviděly za duhou obraz Královniny nebes. Její šaty zářily pěkněji než jarní slunce. Srp měsíce měla u nohou a nad hlavou se jí blyštěla koruna z přejasných hvězd.

Antonín, oslepen tím zázračným viděním, upadl roztržesen na kolena a skryl svou tvář do dlaní.

*z německého originálu Der Gottesrufer von Padua
přeložila Milada Prchalová*

Řeholní sliby

Dne 20. září 2008 na poutním místě Cvilín u Krnova složil své první řeholní sliby bratr Vladimír Hubálovský. Tímto veřejným slibem, prozatím časným, se náš bratr ještě více začlenil do Řádu minoritů. Po absolvovaném roce noviciátu jej teď čeká studium bohosloví a po jeho ukončení, dá-li Pán Bůh, se věčnými sliby trvale začlení do Řádu. Přejeme bratru Vladimírovi mnoho Božího požehnání, aby jeho životní rozhodnutí bylo pevné a přineslo dobré plody ke slávě Boží a ke spáse lidí.

Zájemce o Řád minoritů informujeme, že stále přijímáme nové kandidáty. Veškeré informace můžete získat na adrese:

**P. Bogdan Sikora, Minoritká 1, 602 00 Brno,
e-mail: provincialat@minorite.cz, tel: 542 215 600.**

Promluva papeže Benedikta XVI. při generální audienci 3. 9. 2008

Konverze sv. Pavla

Draží bratři a sestry,

dnešní katecheze bude patřit zkušenosti, kterou Pavel učinil na cestě do Damašku a která je obvykle nazývána jeho obráčením. Právě na cestě do Damašku ve 30. letech prvního století, po období, v němž pronásledoval církev, se udál rozhodující okamžik Pavlova života. Bylo o tom napsáno mnohé a samozřejmě z mnoha různých pohledů. Jisté ale je, že nastal zlom, ba dokonce převrácení perspektivy. Tehdy znenadání začal považovat za „ztrátu“ a „brak“ to, co pro něj doposud bylo nejvyšším ideálem, téměř důvodem k existenci (srov. Fil 3,7-8). Co se tedy stalo?

K těmto záležitostem máme dva druhy pramenů. Prvním a známějším z nich je vyprávění sepsané Lukášem, který hned třikrát převyprávěl tuto událost ve Skutcích apoštolských (srov. 9,1-19; 22,3-21; 26,4-23). Průměrný čtenář bude možná v pokušení příliš prodlévat u některých podrobnostech jako světlo z nebes, pád na zem, volající hlas, nová situace slepoty, uzdravení jakoby mu šupiny spadly z očí nebo půst. Všechny tyto detaily ale odkazují k centrální události. Vzkříšený Kristus se zjevuje jako zářící světlo a mluví k Saulovi, proměňuje jeho myšlení a celý jeho život. Záře Zmrtvýchvstalého jej oslepuje, a tak se dostává na povrchu, co bylo jeho vnitřní skutečností, jeho slepota k pravdě, ke světlu, kterým je Kristus. A pak mu ve křtu jeho definitivní „ano“ Kristu znovu otvírá oči, dovoluje mu vidět reálně.

V prvotní církvi byl křest nazýván také „osvícením“, protože tato svátost dává světlo, dovoluje vidět reálně. To, co se takto označuje v teologii, se Pavlovi děje fyzicky. Je uzdraven z vnitřní slepoty, vidí dobře. Sv. Pavel byl tedy proměněn nikoliv nějakou ideou, nýbrž událostí, neodolatelnou přítomností Zmrtvýchvstalého, o níž nebude moci již nikdy v budoucnu pochybovat; tak silná byla jistota této události. Setkání s Kristem změnilo Pavlův život od základu. V tomto smyslu lze a je třeba mluvit o konverzi. Toto setkání je jádrem

Petr našich dní

Foto: A. Mari

vyprávění sv. Lukáše, který s velkou pravděpodobností využil příběh vzniklý patrně v damašské komunitě. Nasvědčuje tomu místní kolorit počínaje Ananiášovou přítomností a jmény ulice i majitele domu, ve kterém Pavel přebýval (srov. Sk 9,11).

Druhý druh pramenů o obrácení představují samotné listy sv. Pavla. On sám nikdy o této události podrobně nemluvil, protože myslím předpokládal, že všichni znají podstatu tohoto příběhu, všichni věděli, že se z pronásledovatele změnil v horlivého Kristova apoštola. A že se tak stalo nikoliv díky jeho vlastní reflexi, ale díky silné události – setkání se Zmrtvýchvstalým. Přestože tedy nemluví o podrobnostech, na vícero místech se dovolává této velice důležité skutečnosti, že totiž také on je svědkem Ježíšova vzkříšení, které mu zjevil bezprostředně samotný Ježíš, spolu s posláním apoštola. Nejzřetelnější text k tomu najdeme v jeho vyprávění o tom, co je středem dějin spásy: smrt a zmrtvýchvstání Ježíše a zjevení svědkům (srov. 1 Kor 15). Slovy prastaré tradice, kterou také on přejal od Jeruzalémské církve, říká, že Ježíš zemřel na kříži, byl pohřben, vstal z mrtvých a po vzkří-

šení se ukázal nejprve Kéfovi, tedy Petrovi, pak Dvanácti, pak pěti stům bratřím, z nichž většina tou dobou ještě žila, pak Jakobovi a pak všem Apoštolům. A k tomuto vyprávění převzatému z tradice dodává: „Jako posledním ze všech se ukázal i mně“ (1 Kor 15,8). Tak dává na srozuměnou, že toto je základem jeho apoštolského poslání a nového života. Totéž najdeme také v dalších textech: „Skrze Ježíše Krista jsme obdrželi milost apoštolského poslání“ (srov. Řm 1,5); a dále: „Což jsem neviděl Ježíše, našeho Pána?“ (1 Kor 9,1), slova, jimiž odkazuje na to, co všichni vědí. A konečně v obecně nejznámějším textu čteme v 1. kapitole listu Galatanům, v 15. až 17. verši: „Ale ten, který mě vyvolil už v těle mé matky a povolal mě svou milostí, rozhodl se zjevití mně svého Syna, abych radostnou zvěst o něm nesl všem národům. Tehdy jsem nešel o radu k žádnému člověku, ani jsem se nevypravil do Jeruzaléma a k těm, kteří byli apoštolové dříve než já, nýbrž odešel jsem do Arábie a potom jsem se zase vrátil do Damašku.“ V této „autoapologii“ výrazně zdůrazňuje, že také on je pravým svědkem Zmrtvýchvstalého, že má vlastní poslání, které od Něho bezprostředně obdržel.

Vidíme tedy, že oba dva prameny, Skutky apoštolů a Listy sv. Pavla, se sbíhají a setkávají v jediném základním bodě: Zmrtvýchvstalý mluvil k Pavlovi, nazval ho apoštolem, učinil z něj pravého apoštola, svědka vzkříšení, se zvláštním pověřením hlásat evangelium pohanům v řecko-římském světě. Pavel zároveň pochopil, že bez ohledu na bezprostřední vztah k Zmrtvýchvstalému, musí vstoupit do společenství církve, že se má nechat pokřtít, že má žít v souladu s dalšími apoštolovými. Jedině ve společenství s nimi všemi bude moci být pravým apoštolem, jak doslova píše v prvním listě Korintánům: „Ať už tedy já, nebo oni – tak zvěstujeme a tak jste uvěřili.“ (1 Kor 15,11). Je jen jedině hlásání Zmrtvýchvstalého, protože Kristus je jeden jediný.

Jak vidíme, v žádné z uvedených pasáží Pavel neinterpretuje tento okamžik jako konverzi. Proč? Existuje řada různých hypotéz, ale podle mne je důvod velmi zřejmý. Tento obrat v jeho životě, tato proměna celého jeho bytí nebyla výsledkem psychologického procesu, ani zrání nebo intelektuálního či morálního rozvoje, ale přišla z venku. Nebyl to plod jeho úvah, ale setkání s Ježíšem Kristem. V tomto smyslu nešlo o prostou konverzi,

o dozrání jeho „já“. Pro něj to byla smrt a zmrtvýchvstání. Jedna jeho existence zemřela a nová se zrodila s Kristem Zmrtvýchvstalým. Žádným jiným způsobem nelze tuto Pavlovu obnovu vysvětlit. Žádná psychologická analýza nemůže tento problém objasnit a vyřešit. Jedině událost, silné setkání s Kristem, je klíčem k pochopení toho, co se stalo. Smrt a vzkříšení, úplné obnovení ze strany Toho, který se ukázal a mluvil s ním. V tomto hlubším smyslu můžeme a musíme mluvit o konverzi. Toto setkání je skutečnou obnovou, která změnila všechny jeho parametry. Teď může říci, že to, co dříve bylo základní a zásadní, se pro něj stalo „brakem“, že to již není „ziskem“, ale ztrátou, protože teď už nejde o nic jiného než o život v Kristu.

Přesto si nesmíme myslet, že se Pavel takto slepě uzavřel do jedné události. Nikoli. Protože Zmrtvýchvstalý Kristus je světlem pravdy, světlem Boha samého, ona událost rozšířila jeho srdce a otevřela ho pro všechny. V oné chvíli nepřišel o to, co dobrého a pravého v jeho životě bylo, co zdědil po předcích, ale nově pochopil moudrost, pravdivost a hloubku zákona a proroků, osvojil si je novým způsobem. Jeho rozum se zároveň otevřel moudrosti pohanů. Když se otevřel celým srdcem Kristu, byl zároveň uschopněn k širokému dialogu se všemi, stal se schopným být vším pro všechny. Tak se skutečně mohl stát apoštolem pohanů.

Když se tedy nyní vrátíme k naší situaci, musíme se ptát: „Co to pro nás znamená?“ Znamená to, že také pro nás křesťanství není jakousi novou filosofií nebo morálkou. Křesťany jsme jedině tehdy, setkáme-li se s Kristem. Jistě, neukazuje se nám tak neodolatelným, zářným způsobem jako Pavlovi, ze kterého chtěl učinit apoštola všech národů. I my ale můžeme Krista potkat, v četbě Písma Svatého, v modlitbě, v liturgickém životě církve. Můžeme se dotýkat Kristova srdce a ucítit, že On se dotýká našeho. Jedině v tomto osobním vztahu s Kristem, jedině v tomto setkání se Zmrtvýchvstalým se stáváme skutečně křesťany. A tak se otvírá náš rozum, otvírá se cele Kristově moudrosti a veškerému bohatství pravdy. Modleme se tedy k Pánu, aby nás osvětlil, aby nám dal setkat se v našem světě s jeho přítomností, a tak nám daroval živoucí víru, otevřené srdce a velkou lásku ke všem, lásku, která dokáže obnovit svět.

Přeložila Johana Bronková, Česká sekce RV

RYTÍŘSTVO VE SLUŽBĚ NEPOSKVRNĚNĚ

OBRAZ A PODOBNOST

Bůh projevils svou lásku stvořením světa, přesněji: Bůh tvoří svět kvůli člověku a pro člověka, přičemž Bůh sám zůstává jeho cílem. Člověk byl takto obdařen neobyčejnou důstojností více než cokoli jiného stvořeného. Vždyť člověk byl stvořen podle Boží podoby, jako Boží obraz. Tato podobnost však nebyla vložena do fyzických tvarů člověka, ale do jeho duchovního rozměru. Proto už sama tato skutečnost vyžaduje, aby člověk ve svém životě původní Vzor a Boží záměr objevil a podřídil se mu.

Písmo svaté od samého začátku nepřimo předpovídá vtělení se Boha do lidské podoby – obraz a podobnost (neboli člověk) potřebuje reálný, skutečný vzor, na němž se může vzorovat a jemuž se má připodobňovat. Tímto vzorem bude Ježíš Kristus, Bůh-Člověk. Právěho obrazu a nejbližší podobnosti dosáhne jeho Matka - Neposkvrněná Panna Maria. A stejně jako Kristus tak i ona dostane za úkol zvláštní neopakovatelnou misi.

BOŽÍ PLÁN

V První knize Mojžíšově Bůh předpovídá ženu, která se stane matkou potomka, jenž bude drtit hlavu veškerého zla, zotročení, lži, utrpení, strachu a smrti. V této božské vizi, zvané plánem spásy, dostává Matka Spasitele zvláštní privilegium – Neposkvrněné Početí. „Ona ti rozdrť hlavu,“ opakovali s nadějí lidé po dlouhá staletí známý text z První knihy Mojžíšovy (Gn 3,15). Ono „rozdrcení hlavy“ představuje vítězný boj s tím, který číhá na její potomstvo (patu). Takto v Božím rozhodnutí byla Maria ustanovena Matkou všech lidí, s nimiž bojuje satan a kteří, nakolik setrvávají u Matky, jsou osvobozováni.

Hlavní předmět boje představuje hřích, který se stal jediným a bohužel neúčinnějším i nejobecnějším způsobem ničení i usmrcování člověka vzdáleného od Matky. Hříchem se totiž člověk stává otrokem satana. Bylo tedy zapotřebí, aby

Foto: Lawrence OP, flickr.com

Nevěsta-Matka byla od samého počátku zcela svobodná od hříchu a veškeré její děti vysvobozeny z otroctví. To uskutečnil Boží Syn a Syn Mariin – Ježíš Kristus, Spasitel všech lidí. Ten, který je viditelným obrazem Boha neviditelného, svou smrtí a zmrtvýchvstáním navrátil každému z nás Boží obraz a podobnost, znovu nám vrátil Boží synovství. V synu totiž Otec vidí sebe, a syn v sobě rozeznává Otce. Plodem této podobnosti věčnému Otci je pak naše účast na věčném životě Nejsvětější Trojice. Takže skrze Krista, s Kristem a v Kristu je nám dán přímý přístup k Otci v Duchu Svatém.

POSLÁNÍ MARIINO

A jelikož Kristus je Synem Marie, požaduje od nás, abychom ji i my přijali za svou Matku. Je to druhá jakoby nutná podmínka, abychom se i my skutečně stali jeho bratry a sestrami: ve vztahu k jednomu Otci a k jedné Matce. Takto byla mateřská mise Neposkvrněné, kde nejdůležitější bylo zrození Božího Syna, rozšířena na všechny lidi vykoupené Kristem, jejím Synem. Jak víme, Maria od samého počátku (Zvěstování, Betlém, Kana, Golgota, Večeřadlo) plnila svou misi, přestože ne vždy zcela chápala Boží vůli (přesněji: ko-

nečné důsledky poslušnosti Bohu), které se úplně odevzdala.

V této perspektivě se scéna pod křížem, kde Kristus oficiálně prohlašuje Marii Matkou církve a všech lidí, jeví jako přelom: pro Marii i pro církev, skrze níž Maria rozšíří své mateřství na všechny lidi, čímž zcela naplní Kristovo dílo. Tam u kříže Maria pochopila své poslání, důstojnost, velikost i moc, pramenící z Kristovy smrti a jeho bezpodmínečného vítězství. Od kříže Maria začíná svou misi, a to – jako každá matka – s pocitem zodpovědnosti za osud svých dětí.

POD OCHRANU TVOU

Velice rychle a přesně to poznávají první křesťané, což potvrzuje starověká modlitba *Pod ochranu Tvoju*, mariánská ikonografie i mnohé křesťanské chrámy jí zasvěcené. To vše jsou nejstarší důkazy přijetí Marie a odevzdání se jí. Víme, jak velmi přínosné byly tyto projevy kultu a úcty k Marii, hovoří o tom příběhy duší i dějiny mnohých národů.

A Neposkvrněná nezůstává bez vděčné odpovědi. Naopak, při každé příležitosti obdarovává své děti dalšími a dalšími milostmi. Připomeňme alespoň některé: dar Zázračné medailky z r. 1830 nebo velká mariánská zjevení v Lurdech či ve Fatimě, s nimiž je spojena výzva k obrácení, k věrnosti Kristu a varování před důsledky hříchů – taková starostlivost je charakteristická právě pro dobrou Matku.

KOŘENY MI

Rytířstvo Neposkvrněné má své kořeny i dějiny právě v takto chápané Mariině misi a v jejím božském i lidském mateřství. Jsme tedy součástí velké řady Mariiných spolupracovníků, kteří si kladou za cíl obnovit v sobě i jiných obraz a podobu Boží.

Nevyčerpatelným zdrojem naší síly je Kristův kříž. Pod ním se stáváme dětmi i rytíři Neposkvrněné, které vykoupila Spasitelova krev a jimž je svěřena účast na Mariině poslání s jejím konečným vítězstvím.

R. Žuber, OFMConv

Boží veledílo

Bůh v nespočetném množství možných bytostí, různě zobrazující jeho dokonalost, od věků viděl také bytost ve všech směrech dokonalou, neposkvrněnou žádnou nečistotou hříchu, bytost odrážející jeho vlastnosti tak věrně, jak je to jen u konečného tvora možné. Kochal se tou vizí a od věků se rozhodl povolat ji k bytí v určený čas. Když se naplnil čas Kristova příchodu, Trojjediný Bůh stvořil jen pro sebe Neposkvrněnou Pannu, která jeho plán nezklamala. V ní se láskyplná Boží akce projevila v celé své plnosti a reakce lásky, která nastala z její strany, byla skutečně ideální.

Již dvacet století kontemplujeme nejsvětější Pannu Marii a nemůžeme vyjít z údivu. Na jedné straně sama ze sebe není ničím, podobně jako ostatní tvorové. Ano, je také početí... protože její existence začíná v čase. Ve srovnání s Boží dokonalostí je nekonečně nižší, je pouhým dílem jeho vůle, zcela na něm závislým. Avšak z Boha je nejdokonalejším z tvorů: je nejdokonalejší podobou Boží bytosti ve tvoru čistě lidském, nejvíce zbožštěným tvorem. Tím se liší od všech ostatních tvorů, že je zcela Boží, Boží v každém ohledu. Jak tvrdí Bonaventura: „Bůh může stvořit svět větší a dokonalejší, avšak nemůže povznést tvorstvo k větší slávě, než povznesl Marii.“ Neposkvrněná je poslední hranicí mezi Bohem a stvořením. Ona je věrným věrným odleskem Boží dokonalosti a jeho svatosti. Je zvláštním způsobem odleskem... Boží dobroty, Božího srdce. Pán Bůh Marii tak obohatil a udělil jí takové milosti a privilegia, která nemá celá země, celé nebe ani celý vesmír. Ona je vpravdě vrcholem dokonalosti stvoření, je veledílem Božích rukou.

Myšlenky sv. Maxmiliána M. Kolbeho o Panně Marii

Hora Matky Boží

– Králíky

Foto: archiv kláštera redemptoristů

Založení poutního místa

Každé mariánské poutní místo má svůj osobitý začátek. Někdy je to přímá, smysly zachytitelná intervence z nebe, kdy Maria svým zjevením oslovuje vybrané lidi. Jindy si Maria vnitřní intuicí a vnuknutími vede svoje miláčky blíž ke Kristu a vybírá si k tomu místa, kde postupně narůstá počet lidí, kteří se chtějí odevzdat pod její ochranu. Takovým místem je také Hora Matky Boží – Králíky.

Králický poutní komplex se nachází v nadmořské výšce 760 metrů nad mořem. V době třicetileté války (1618 - 1648) byla tato hora pustá a bez porostu, proto se jí říkalo Lysá hora. Děti sem tehdy z dnes již neznámých důvodů konaly zvláštní dětská procesí, modlily se zde a zpívaly mariánské písně. Býval mezi nimi i malý Tobiáš Jan Becker (1649 - 1710), pozdější zakladatel poutního místa. Již tehdy si umínil, že až jednou vyroste, postaví na Lysé hoře kostel. Studoval, stal se knězem a později i kanovníkem u svatého Víta v Praze.

Protože procesí na Lysou horu se konala dále a účastnilo se jich stále větší množství lidí ze širokého okolí, upozornil na ně tehdejší králický farář P. Schliemann kanovníka Beckera a připomněl mu jeho dětský slib.

Tobiáš Jan Becker si vyžádal povolení biskupa a roku 1696 se dal spolu s dalšími horlivými přáteli do stavby kostela Panny Marie a ambitů na Lysé hoře. Traduje se, že se během stavby našly základy dávné svatyně, a lidé dokonce věřili v předkřesťanský původ této stavby. Za zpěvu mariánských písní přinášeli na horu trávy i kamení, často holýma rukama. Pomáhali také lidé ze širokého okolí, a věřili, že když nebudou čekat žádnou odměnu, Panna Maria jim pomůže v jejich životě. Stavba díky tomu trvala pouhé čtyři roky. Základní kámen byl položen 7. září 1696 a už 21. srpna 1700 byla do kostela slavnostně přenesena kopie milostného obrazu Panny Marie Sněžné - Santa Maria Maggiore, dar Tobiáše Jana Beckera, který se stal srdcem tohoto poutního místa. Tentýž den byl

kostel také posvěcen. Zasvěcen byl Nanebevzetí Panny Marie. Podle přání zakladatele Tobiáše Jana Beckera se Lysá hora začala od té doby nazývat Horou Matky Boží.

Stavba kláštera a budování kaplí podél aleje

Roku 1701 se Tobiáš Jan Becker stal biskupem v Hradci Králové a v témže roce položil základní kámen ke stavbě kláštera, který přiléhá k poutnímu kostelu. Stavba konventu byla dokončena roku 1710. Za duchovní správce tohoto poutního místa ustanovil biskup Becker členy řádu servitů, „služebníků Panny Marie“.

Roku 1704 byly postaveny ambity s věžemi kaplí v rozích. V dalším roce, tedy 1705, byla vysázena alej podél cesty do Králík. Roku 1706 bylo postaveno osm kaplí podél této aleje. Roku 1710 byla na nádvoří poutníků postavena kaple, která se nazývá Svaté schody.

Roku 1710 vypukl v Čechách mor. Královéhradecký biskup, tehdy už Adam, hrabě z Mitrovic, zasvětil diecézi ochraně Panny Marie. S majiteli zdejšího i okolních panství uspořádal procesí na Horu Matky Boží, jehož se zúčastnilo 10 tisíc lidí. Mor ihned ustal.

V průběhu let sem přicházelo stále větší množství poutníků, titelů Matky Boží, která je zde vzývána hlavně jako „Útočiště hříšníků“ a „Matka milosrdenství“. Na přímluvu Panny Marie, zde došlo k mnoha vyslyšením a zázrakům.

Například v roce 1717 oznamuje biskup do Říma, že na Horu Matky Boží chodí ročně 60 tisíc lidí. Od roku 1723 už přicházelo 100 tisíc poutníků ročně. Roku 1728 je dokonce zaznamenáno, že svatě přijímání přijalo 152 tisíc lidí.

Klášter i poutní místo podle pověsti přežily josefínské reformy díky bonmotu jednoho ze servitů, který prý při návštěvě císaře Josefa II. na otázku, kde je střed Země, odpověděl: „Vždy právě tam, kde se nachází Vaše Veličenstvo.“

Požár areálu a dějiny do roku 1950

V noci ze 7. na 8. srpna 1846 zasáhl poutní areál blesk a kostel i s klášterem vyhořel. Co se po požáru zachovalo, bylo přeneseno do ambitů. Zachráněn byl i Milostný obraz, který je nyní na hlavním oltáři. Již rok po požáru byl kostel znovu opraven, ale vyzdoben byl teprve na konci 19. století.

Servitů bylo stále méně, a tak nakonec roku 1883 přenechali duchovní správu redemptoristům. Za jejich působení byla dokončena výzdoba kostela.

Pro službu poutníkům byl roku 1901 nedaleko kostela koupen a rozšířen Poutní dům. Návštěvníci měli možnost se v něm občerstvit, přespat a vykonat si duchovní cvičení.

Jako všude jinde v okolí i na Hoře Matky Boží bývali duchovními správci Němci, redemptoristé karlovarské viceprovincie. Po roce 1945 byli vystřídáni redemptoristy českými. Ti spravovali poutní místo do roku 1950.

Období komunistického režimu

Nařízením komunistické vlády byli řeholníci všech řádů a kongregací v noci z 13. na 14. dubna 1950 ze svých klášterů vyvezeni do tzv. centralizačních míst. Byly to většinou zabrané staré kláštery. Také z kláštera na Hoře Matky Boží se stal centralizační klášter. Během jedné noci sem byli přivezeni téměř všichni redemptoristé z Čech a Moravy. Prostor poutního místa byl obehnán ostnatým drátem a v celém okolí byly umístěny tabulky s varováním, že vstup do tohoto prostoru je přísně zakázán. Soustředění řeholníci zde žili pod dozorem státních zmocněnců a těžce pracovali v lese, na polích a u dobytka pod hlavičkou Státního statku v Králíkách. Byli umístěni v klášteře a v protějším Poutním domě v nelidských podmínkách.

Žili zde a pracovali v těchto stísněných poměrech do roku 1960, někteří byli z Poutního domu propuštěni až roku 1965. Málokdo z nich mohl po propuštění působit jako kněz, většinou pracovali v továrnách, někteří šli bez soudu do vězení.

Klášteřní budovu pak převzala Česká katolická charita, instituce zcela podřízena státnímu vedení, a soustředila zde františkánské sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie, františkánky. Ty byly r. 1950 také vyvezeny ze svých klášterů a pracovaly i bydlely pod dozorem státních zmocněnků postupně v několika továrnách a na polích tehdejších státních statků v severočeském pohraničí. Hora Matky Boží byla přejmenována na Kopeček.

Klášter i kostel byl v té době v dezolátním stavu. Řeholníci nemohli a ani neměli z čeho bu-

dovy náležitě udržovat. Zasloužili se však alespoň o záchranu vzácných soch žáků Matyáše Bernarda Brauna, které byly v osmi kaplích v aleji a které byly po roce 1950 těžce poškozeny vandaly. Tyto poškozené sochy, některé už v troskách, přenesli řeholníci do poutního areálu. V roce 1968, v době „Pražského jara“, byl areál na nátlak veřejnosti otevřen a zpřístupněn. Když byl opraven klášter, začalo se v roce 1970 i s postupnými opravami kostela. Sestry tu byly do roku 2002.

Kaple Svatých schodů

Na nádvoří poutníků se nachází unikátní stavba, nazývaná Kaple svatých schodů. Je to napodobenina schodiště z hradu Antonia v sídle římského místodržitele v Jeruzalémě. Zbičovaný a trním korunovaný Ježíš po nich vystupoval nahoru, kde stál soudní stolec místodržitele Pontia Piláta. Ve zprávě o Kristově utrpení se dočteme, jak jej právě na tomto místě nespravedlivě odsoudil ke smrti ukřižováním.

Ve 4. století toto schodiště, které bylo předmětem úcty, převezli křesťané do Říma do nově postavené kaple „Svatých schodů“. Věřící později budovali na některých místech kopie těchto schodů. Jedna z napodobenin je i na Hoře Matky Boží. Poutníci po nich chodili nahoru po kolenou, přičemž se modlili nebo zpívali, boční schodiště sloužilo k normálnímu sestupu dolů. Na stropě je freska od A. Mühla z roku 1899.

Kostel

Kostel je zasvěcený Panně Marii Nanebevzaté. Byl postaven v letech 1696 - 1700 jako trojlodní obdélníková bazilika s dvojicí věží v průčelí, s třemi pravouhlými portály, půlkruhovým uzavřeným presbytářem, přízemními čtvercovými kaplemi po jeho severní a jižní straně a se sakristií v ose. Stěny jsou členěny lizenovými rámci a prolomeny půlkruhovými okny. Po zásluhou blesku r. 1846 vyhořel, ale během jednoho roku byl znovu vybudován. Vyzdoben v pseudorenesančním slohu byl však až v letech 1883 - 1907. Úpravu celého interiéru provedla firma Ferdinanda Stuflessera ze St. Ulrich - Grödentel v jižním Tyrolsku. Návrhy na všechny oltáře vypracoval jeden z bratří redemptoristů, akademik

ký malíř Maxmilián Schmalzl, původem z Tyrol. Sochy i oltáře jsou řezány z limbového dřeva.

Milostný obraz

Když zakladatel tohoto poutního místa Tobiáš Jan Becker ještě studoval filosofii, stal se učitelem a vychovatelem vnuků hraběnky Putzardové se Slatiňan u Chrudimi. U ní vidával obraz Panny Marie Sněžné v Římě. Obraz ho tak fascinoval, že se ho snažil od hraběnky za každou cenu získat. Hraběnka mu ho s těžkým srdcem nakonec darovala. Becker ho vozil všude, kde jako kněz působil, měl ho ve velké úctě a vybízel i své farní svěřence k úctě Matky Boží, znázorněné na tomto obraze.

Když měl později možnost postavit na Hoře u Králík kostel, bylo jeho nejvroucnějším přáním obraz v tomto chrámě co nejdůstojněji umístit. S velkou slávou byla tedy kopie vzácného originálu 20. srpna 1700 převezena z Prahy do farního kostela v Boříkovicích u Červené Vody a den na to, 21. srpna byla ve slavném průvodu přenesena na Horu Matky Boží do nově postaveného kostela, právě v den posvěcení. Tam ji před kostelem přivítal sám zakladatel kostela Tobiáš Jan Becker s velikým zástupem poutníků. Obraz byl umístěn na hlavním oltáři, kde se uchovává a uctívá dodnes. Oděv Matky Boží a Ježíška na obraze byl časem pokryt stříbrným plechem, perličkami a zlatým náhrdelníkem. Obraz se spouští zvláštním výtahem zezadu dolů a vystavuje se poutníkům k uctívání.

Pozvání

Hora Matky Boží i dnes zve každého, kdo si chce na chvíli odpočinout v klidu přírody a tichu Boží přítomnosti. Je zde možnost načerpat duchovně v osobní modlitbě, v přijetí Ježíše Krista v eucharistii nebo obnovit svůj život svátostným smířením. Mše svatá na Hoře Matky Boží jsou ve všední dny v 10:30 a v 17:00 hod. V neděli v 8:30, v 10:00 a odpoledne v 15:00. V blízkosti areálu je možnost občerstvit se u Mariánského pramene.

Pro ty, kteří by zde rádi zůstali na dovolené nebo exerciciích, je zde možnost ubytování a stravování v Poutním domě. Více informací můžete najít na www.kraliky-klaster.cz nebo www.poutnidum.cz.

*P. Josef Michalčík,
rektor kláštera redemptoristů*

Na slavnost sv. Archanděla Michaela

Hebrejské MIKA-EL znamená v překladu „Kdo jako Bůh“ (a také „Podobný Bohu“). Od prvopočátku je v knihách Starého a Nového zákona chápán jako vítězný vojevůdce v odvěkém sváru dobra se zlem, jako obránce slávy Jediného Boha, jako ztělesnění vítězné síly. Právě on, Michael, přijal jako úplně první ze všech stvořených bytostí s vděčností a nadšením dar své existence. Pokorně a poslušně se podřídil zákonitostem, které mu Tvůrce vzhledem k jeho přirozenostem přisoudil. Proto ho Bůh obdaril převelikou mocí a pověřil ho plněním těch nejzávažnějších úkolů. Byl to on, kdo svrhl do pekelných propastí vzbouřené anděly. Je to on, kdo nejenže stráží slávu samého Boha, ale stojí rovněž v čele lidských zástupců, které Ho velebí. Je to on, kdo je nám spolu s ostatními dobrými anděly po boku a pomáhá nám na naší cestě do věčné vlasti. Je patronem a andělem strážným církve a vůbec celého křesťanstva.

Umělci jej nejčastěji zpodobňují v rytířské zbroji, s plamenným mečem či oštěpem v ruce, s váhami, jimiž váží dobré skutky (např. na obrazech Posledního soudu), a těž jako vítěze nad silami zla.

Letos to je už 122 let od vzniku speciální modlitby (invokace) napsané papežem Lvem XIII. Sv. Michaeli, archanděli. Vznikla kvůli vidění četných zlých duchů, kteří se shromažďovali nad Věčným městem. Před liturgickým slavením Knížetem nebes (29. října 1886) přikázal Svatý otec sekretáři Kongregace majícímu na starost liturgii rozeslat text této modlitby všem ordinářům církve, aby ji kněží po zakončení každé tiché (ne zpívané) mše odříkávali.

Svatému Michaeli Archanděli byla zasvěcena řada církevních i světských institucí (řády, bratrstva, cechy). Mnohá města nesou ve svém erbu obraz sv. Michaela.

Nejslavnější svatyně, jež mu je zasvěcena, stojí na hoře Gargano v Itálii (Monte San Angelo). Velké oblibě se mezi poutníky a turisty těší i tři přímofská sanktuária. Jsou to: Mont St. Michel na severu Francie v Normandii, St. Michael Mount v jižní Anglii (v Cornwallu) a Skelling Michael v Irsku.

Svatý Michaeli, archanděli, braň nás v boji proti zlobě a úkladům ďáblovým. Kníže nebeského vojska, svrхни božskou mocí do pekelné propasti satana a zlé duchy, kteří usilují o zkázu duší.

Nejdražší nevěrec

Měli se moc rádi a byli příkladným manželstvím, a přece je dělilo něco velmi důležitého. Ona byla hluboce věřící, zatímco on s církví bojoval. Ona se již za svého života vznesla na výšiny svatého života; on teprve po její smrti. Obrátil se a stal se... řeholníkem.

Vzali se r. 1889 v Paříži. Třiadvacetiletá Alžběta Arringhi pocházela z měšťanské rodiny. Její otec byl advokát, úředník u pařížského soudu. Alžbětě se dostalo křesťanské výchovy, v níž vyrostla i většina dětí z jejího okolí, znala katechizmus a byla u prvního svatého přijímání ve své farnosti. Byla věřící a zbožná, ale před svatbou s Felixem otázku víry neupřednostňovala a nijak zvlášť se jí nezne-
pokojovala. Kdyby tomu bylo jinak, asi by se vážněji zamyslela nad případnými těžkostmi života s manželem-ateistou. Totiž o pět let starší doktor medicíny Felix Leseur, přestože vyrůstal v rodině „velmi katolické“, byl v době svatby člověkem zcela protináboženským. „Po ukončení kolegia jsem začal studovat medicínu a velice brzy jsem ztratil křesťanské cítění,“ psal. „Pod vlivem této materialistické vědy zesílené vášněmi jsem rychle přešel k pohanství a ateismu. (...) Krmil jsem se tehdy výlučně všemi nepřáteli církve a modernistickými spisovateli.“

Stal se z něho bojující ateista – jeden z vůdců francouzského antiklerikálního hnutí a novinář proticírkevního časopisu.

Láska a úcta

Felix svou ženu miloval a vážil si jí. Obdivoval její neobyčejné rozumové schopnosti, společenské a všestranné vzdělání, vnímal Alžbětu jako atraktivní kvůli vnějšímu vzhledu, uznával ji jako distingovanou, zdvořilou, milou, stále se usmívající, stavějící rodinné city na první místo. Ona ho považovala za skvělého, milujícího manžela. Děti neměli, přestože Alžběta si je velmi přála a jejich absence byla pro ni velkou starostí.

Obhájená víra

Po jisté době se však náboženské rozdíly projevil naplno. „V okamžiku manželství,“ psal Felix, „jsem byl nucen ctít víru své ženy a souhlasit, aby svobodně žila podle ní. Ale najednou jsem začal velice netrpělivě snášet po mém boku jiné názory než mé odmítání všeho náboženského, a jelikož neutrálnost ve víře je sebeklamem, a to jak v osobních, tak ve veřejných vztazích, vzal jsem Alžbětu jako cíl mého protináboženského zápalu. Začal jsem útočit na její přesvědčení, chtěl jsem jí ho vzít.“

V osmém roce manželství s úmyslem postupně rozptýlit „pověřivost“ manželky a „odvést ji od zachovávání náboženské praxe“ začal jí nabízet knížky všelijakých volnomyšlenkářů a nepřátel církve. Tato četba způsobila, že Alžběta začala prožívat duchovní krizi. Alžbětina víra nebyla dosud utvrzena a systematické kritizování zasel do její mysli vážné pochyby.

Na pomoc jí tehdy paradoxně přišel Ernst Renan a jeho proticírkevní „Dějiny počátků křesťanství“. „Dílo, na něž jsem vsázel, že bude završením mé prokleté práce, způsobilo pád mého snažení,“ konstatoval Felix. Právě kvůli Renanovi „se Alžběta pustila do doplnění svých náboženských znalostí.“ „Nenechala se svést báječnou formou, právě naopak všimla si absence základu: neustálá kolísavost, protichůdné hypotézy, nedostatek upřím-

nosti, na který narážíme u tohoto díla na každém místě.“

Od té doby ve víře rostla. „Stále četla,“ píše Felix, „(...) proti mé antikřesťanské knihovně postavila knihovnu sestávající se z velkých katolických učitelů, církevních Otců, Doktorů, mystiků: sv. Hieronyma, sv. Augustina, sv. Tomáše Akvinského, sv. Františka Saleského, sv. Terezie atd.. Četla často, znovu si pročítala Nový zákon: Evangelia, Skutky apoštolské, Epištoly, nebylo dne, aby nepřemýšlela nad nějakým biblickým úryvkem. Takto získala víru stálou a rozumovou.“

Každého dne blíže Bohu

Po překonání krátkodobé náboženské krize Alžběta začala na sobě intenzivně pracovat (po mnoho let sama, potom od r. 1903 s pomocí známého dominikána a od r. 1910 také díky přátelství s jistou řeholnicí) - a to modlitbou, konáním rozjímání, umrtvováním a nakolik měla možnost přistupováním ke svátostem. Mnoho energie věnovala potřebným (kromě jiného fundovala bydlení pro dělnické rodiny, působila v Katolické lidové unii věnující se chudým rodinám, zapojovala se do Eucharistického apoštolátu). Modlitbou, prací a snášením utrpení chtěla rozšiřovat Boží království na světě a v duších lidí.

Život uprostřed ateistů

Felix, který se v té době zabýval zahraniční a koloniální politikou – dopisoval si a spolupracoval s vlivnými levicovými deníky – jí nezjednodušoval život v souladu s vírou. Pod vlivem „skrytého hněvu“, že jeho snažení nepřineslo kýžený výsledek, „znásobil kritiku, polemiku i vtípkování“. Navíc většina lidí, s nimiž manžel udržoval kontakty byla k víře buď lhostejná nebo nepřátelská, takže Alžběta byla často vystavena nepřijemným rozhovorům, v nich čelila obviněním na adresu církve. Celým srdcem tehdy začala pracovat na obrácení nevěřících, v čemž viděla své poslání a milost od Boha.

Její hlavní zbraní se stal dobrý příklad, svědecktví života prozářeného Božím světlem, projevoval-

ní lásky, rozhovory, a především vroucí modlitba. Každodenně prosila Boha o „světlo a pravdivý život, o proměnu života“ pro všechny jí „drahé nevěře“ a zvláště pro toho, „kterého milovala více než ostatní“ – pro Felixe.

Cíl: spása bratři

Příkázání lásky k bližnímu, bylo pro ni nejvyšším zákonem. „Všichni mají právo na naši lásku, všichni by měli být pro nás bratry,“ poznamenala si ve svém deníku. Chtěla se vnitřně rozvíjet, získávat ctnosti, aby tak mohla být lepším Božím „dělníkem“, pro každého mít „stálou a milou sympatii“. „Odstraňovat předsudky, ukazovat Boha a dát ho cítit bez mluvení o něm,“ předsevzala si v deníku. Ke každému lidskému svědomí přistupovala s velkou úctou, protože je nechtěla v ničem urážet, a současně nepovoľovala nikdy v tom, co považovala za pravdu a povinnost. Oškřivila si pomluvy a salónní klepy. Svou bohatou korespondencí se stala duchovním rádcem pro mnohé.

Manžel na prvním místě

Po povinnostech vůči Bohu považovala za nejdůležitější povinnosti vzhledem k manželovi. Ve svých vlastních „životních regulích“, které si stanovila r. 1906, si zapsala „Nejprve povinnosti k mému drahému muži: něžnost, kterou bych ani neměla považovat za zásluhu, stálá starost o to, abych mu byla prospěšná a příjemná. Především zachovávat velkou rezervu ve všem, co se týká záležitostí víry, které jsou u něho zakryty rouškou. (...) Vyprávět o Bohu bez vyslovování jeho jména, to je, zdá se mi, jediná forma, kterou se může odít má touha obrátit a posvětit mého drahého životního partnera, mého milovaného Felixe.“ Ve svých předsevzetích nezapomínala ani na svou vzdálenější rodinu, které se snažila hojně otevírat své srdce i dům.

Víra utrpením posílená

Rodinné soužití Leseurových komplikovala navíc Alžbětina nemoc a s ní spojené utrpení. Ale právě tyto útrapy, podle mínění Felixe, Bůh využil k upevnění její víry. Alžběta měla od mládí nemocná játra. Ani ne měsíc po svatbě „ji utrpení neobyčejně velké málem zabilo“. Každým rokem se její nemoc zhoršovala. Mohla sice spolu s manželem podnikat dlouhé cesty (po západní Evropě, do Ruska a pro ni nejdůležitější do Říma r. 1903, při níž prožila mystické zjevení Boží přítomnosti), ale bolesti ji stále provázely. I když nedávala na sobě nic znát, postupně se začala od světa odpoutávat. Ke konci života, od r. 1908, nadále plnila své stavové povinnosti, nadále přijímala s úsměvem na rtech „světové hosty“, i když – jak poznamenal manžel – „to byl pro její duši skutečně bolestný sebezápór“.

Roku 1911 přestála těžkou operací a za dva roky „na ni dolehla poslední nemoc (rakovina prsu), která ji úplně zdolala.“

S trápením těla se pojilo trápení srdce. Alžběta se během svého života rozloučila s mnohými svými drahými: náhle jí zemřela dvanáctiletá sestra, chřipka jí zabila otce i sedmiletého synovce, zemřela jí druhá sestra a mnoho přátel. Celé toto soužení zbožná žena obětovala Bohu za milované osoby.

Obdiv a sympatie

Statečnost, s níž Alžběta snášela nemoc a utrpení, způsobila, že Felix, který dříve všemožně demonstroval svou „nenávist k Bohu“, přestal útočit na ženinu víru. „Obdivoval jsem tuto morální sílu uprostřed opravdového mučednictví,“ řekl. Navíc Felix se spolu se svou ženou vydal na cestu do Lurd, kde mohl pozorovat modlitbu své manželky v jeskyni zjevení. To, co uviděl (pozoroval ji tajně), připomínalo extázi. Později doma ho překvapilo, že ve tváři své umírající ženy si mohl povšimnout „nehmotné krásy“, „šťěstí“ a „pokoje přímo nepozemského“, což mu připomínalo manželčino tvrzení, že „život se mění, nikoli končí“.

Objev

Když r. 1914 Alžběta zemřela, Felixovi bylo 53 let. Ještě i v této době, přese všechny události, plánoval napsat knížku, v níž se chtěl vysmát ka-

tolické víře a zázrakům, které se udály v Lurdech. Avšak když „se zdálo, že všechno kolem se hrouští“, sestra zemřelé manželky mu ukázala skryš ve stole, kam si Alžběta schovávala svůj deník a ještě jiná psaní. Felix nahlédl na popsaných sešitů. Po jejich přečtení byl rozrušen. Teprve nyní si uvědomil, kdo byla jeho žena, na jak velké výšiny se povznesla její duše. Uviděl před sebou hluboce věřící ženu, která ho nejen velmi milovala, ale která každodenně prosila Boha, aby jí dal radost „úplného splnutí duše v těžce víře“ s ním. Felix se dozvěděl, že především na tento úmysl obětovala své modlitby a utrpení. Ale nejvíce na něj zapůsobilo zjištění, že Alžběta před operací obětovala Bohu svůj život za jeho návrat k víře. Překvapila ho také její jistota (kterou projevila ještě za života), že po „zaplacení této ceny životem“ obdrží on milost obrácení.

Splněné proroctví

Četba manželčiných sešitů způsobila, že se Felixovi „otevřely duchovní oči“, že se v něm zrodila touha poznat katolickou víru. Použil její knihovnu, začal se modlit, vyléčil se ze svého odmítavého postoje. Nejen že našel víru, ale díky Boží Prozřetelnosti a díky jednomu zbožnému politikovi se r. 1915 vyzpovídal a smířil s Bohem a církví. Čtyři roky nato s dovolením Svatého stolce vstoupil do řádu dominikánů a ve věku 62 let přijal kněžské svěcení. Také, jakoby splácej se svůj dluh vůči Alžbětě, zveřejnil všechny manželčiny spisy a všude šířil úctu k ní.

Ve své duchovní závěti pro Felixe Alžběta prorocky psala: „Až i ty se staneš jeho synem, žákem Ježíše Krista a živým údem církve, posvěť svou bytost – přetvořenou milostí – modlitbou a darem sebe sama v lásce. Miluj duše, modli se, trp a pracuj pro ně. (...) U Boha, kde mě již ostatní draží očekávají, se shromáždíme jednoho dne navěky.“

Felix, který v manželství prožil 25 let, v kněžství 27 let, zemřel r. 1950. V jeho opuštěné cele našli řádoví spolubratři jen breviář a růženec.

Recept na dobrý život

- **První vrstvou je piškotové těsto** – Základ, bez něhož se celá stavba hroutlí. Týká se prvních třech přikázání vztahujících se k Bohu. Bez této osnova jsou další komponenty nedokonalé a vlastně beze smyslu. Ona rozhoduje o kvalitě celku.
- **Druhou vrstvou je krém** – *Cti otce svého i matku svou.* Vztah k rodičům je výjimečný, nikdo není s to navázat s námi jemu podobný. Takový „krém“ může mít různou chuť, ovšem nejdůležitější je, aby se nesrazil, protože to potom jde jen velmi těžko napravit. Je-li připraven patřičným způsobem, dává růst i dalším vztahům chovajícím zvláštní úctu k životu, lásce, hmotným statkům i ke slovům.
- **Kandované ovoce** – přikázání vztahující se k mému vztahu k druhým lidem. Člověk je tvorem společenským, nemůže se světa či lidí stranit. Nestačí se snažit o zachování tolika prvních čtyř přikázání. Je nutné vyjít tomu druhému vstříc. Obvykle se to odehrává zcela přirozeným způsobem.
- **Rozinky** – *Nezabiješ!* – Lidský život je posvátný. Jeho zdrojem je Boží láska k lidskému tvoru. Bůh chtěl, abys byl na tomto světě a díky Jeho stvořitelské moci na něm taky jsi.
- **Kokos** – *Nezcižoložíš!* Bůh vetknul v člověčenství lidského jedince při jeho stvoření schopnost vytvářet společenství lásky, lásky mezi mužem a ženou. Ta, přestože se z ní točí hlava, by měla být čistá a půvabná jako sněhobílý voňavý kokos. Lze být v manželství po celý život věrný jedině osobě!
- **Mandle** – *Nepokradeš!* – Nedumej stále jen o nebeských mandličkách, ale buď poctivý a svědomitě pracuj!
- **Ořechy** – *Nepromluvíš křivého svědectví!* – Občas musíme rozkousnout pořádně tvrdý oříšek, ale ani složitost dané situace nás neopravňuje ke lži či překrucování pravdy ze zistných důvodů. Pravda rodí důvěru. Bez ní je zcela nemožné přátelství tak moc potřebné každému, zvláště pak mladému člověku.
- **Sušené švestky** – *Nepožádáš manželky bližního svého!* Občas člověka ovládne velice silná emoce – žádostivost. Toto přikázání má na mysli tu tělesnou. Jde o důsledek prvotního hříchu. Napětí mezi touhami těla a duše budou vždy na pořadu dne. Je tedy zapotřebí umírněnosti a čistoty, aby se smyslnoštně nepochybně neprobouzela.
- **Želatina, jež vše spojuje** – *Aniž požádáš statku jeho!* Chtivost vede k uctívání „bůžků“ tohoto světa, což zakazují první tři přikázání, dále pak k násilí a nespravedlnosti k jiným lidem, což zakazuje přikázání páté, ke vzbuzování tělesných choutek, jež jsou příčinou pozdější necudnosti a prostopášnosti, což zakazují přikázání šesté a deváté, a v neposlední řadě vede k touze po cizím majetku, která vyvolává krádeže, podvody a lži, což zakazují sedmé a osmé přikázání.

JE SVOBODNÉ ZEDNÁŘSTVÍ PRO KATOLÍKA NEVINNOU ZÁLEŽITOSTÍ?

V minulosti Katolická církev ostře odsuzovala svobodné zednářství. Ještě Kodex kanonického práva z r. 1917 stanovil pro katolíky za členství v zednářských lóžích trest exkomunikace. V současnosti někteří žurnalisté tvrdí, že toto již neplatí, že Církev zaujala vůči zednářství jiný postoj. Zednáři prý už nejsou tím, čím byli dříve. Neintrikují proti katolíkům, jejich lóže představují nevinné dobročinné a vzdělávací organizace, s nimiž Církev může dobře spolupracovat. Jaká je ale skutečná situace?

Co je to zednářství?

Oficiální publikace uvádějí, že se jedná o tajnou lidumilnou organizaci, založenou r. 1717 v jedné hospodě v Londýně presbyteriánským duchovním Jamesem Andersonem s cílem propagace náboženské tolerance. Tak jednoduché to ale není. Samotné zednářské prameny bez výjimky píší, že při tomto vzniku se nejednalo o nové, dosud neznámé sdružení, nýbrž o sloučení dvou již existujících filozofických, zdánlivě protichůdných proudů: deismu a ezoterismu. Ten první byl reprezentován anglickými filozofy Cherburyem, Tolandem, Hobbesem aj. Hlásal, že Bůh sice existuje, stvořil vesmír, svět a člověka, ale dále se o své dílo nestará a nechává ho „běžet“ podle vlastních zákonů. Proto v tomto systému nemá žádné místo Boží zjevení člověku, Ježíš Kristus nebyl Bohem a nekonal zázraky. Druhý, ezoterický směr, představovalo zejména tajné hnutí rozenkruciánů (podle dobového románu německého spisovatele Andrea), které považovalo magii a okultismus za skutečnou záchranu světa a inspirovalo se především staroegyptskou, perskou a indickou mytologií a židovskou kabalou (okultní naukou některých židovských rabinů, kterou ortodoxní židé odsuzovali). Rozenkruciánstvím byl pravděpodobně ovlivněn i J. A. Komenský.

Myšlenkovou podstatou zednářství je legenda o Hiramovi. Měl to být zavražděný architekt Šalamounova chrámu, jenž vytvořil tajná znamení, podle něhož se pracovníci na stavbách poznávali. Hiram prý chtěl zbudovat chrám pro všechny národy a náboženství, v němž si žádné nenárokuje výlučnost spásy. Hiramova svatyně měla být postavena podle plánů „Velkého architekta vesmíru“, jak zednáři nazývají Boha. Na cestě k němu pomáhají různá zasvěcení a magické rituály.

Z uvedeného je zřejmé, že zednářství není pouze „humanitárním“ společenstvím, nýbrž náboženským systémem, jenž má nahradit křesťanství. Nikoli ná-

hodou jeho vznik spadá do epochy osvícenství, které proti Kristově Církvi bojovalo. Základem této nové víry má být náboženský synkretismus, tj. snaha sjednotit všechny existující víry v jednu: židovskou, křesťanskou, muslimskou, hinduistickou, buddhistickou a nej-různější pohanště. Každé z těchto náboženství má být tolerováno, ovšem za předpokladu, že nebude hlásat svoji výlučnost, že uzná i jiné víry jako řádný prostředek spásy. Právě toto je ovšem nepřijatelné pro katolické křesťanství. Katolík věří, že spásu přinesl pouze Boží Syn Ježíš Kristus. Ví, že i buddhisté nebo mohamedáni mohou přijít do nebe, ale zachrání je Kristus, ne Buddha nebo Mohamed. Takovou víru zednářství odmítá. Kategoricky popírá nauku o Ježíši jako Božím Synu a Spasiteli, pro ně je pouhým mudrcem a reformátorem na stejné úrovni s Pythagorem, Sokratem, Mojžíšem, Mohamedem, Buddhou, Konfuciem, Zoroasterem atd. Kdo toto popírá a hájí katolickou nauku, že pouze Ježíš Kristus je pravý Bůh a Spasitel, není „tolerantní“ a proto mu nelze dopřát svobodu.

Boj proti Církvi

Nepřekvapuje tedy, že zednářstvo učinilo z boje proti Katolické církvi svoji prioritu. Protože jejich buňky, tzv. lóže, pracovaly v utajení, mohly snadno proniknout v 18. stol. i na panovnické dvory. Tak tomu bylo např. v Portugalsku, kde diktátor Sebastian Pombal, prominentní svobodný zednář, pozatýkal jezuitu, dal je krutě mučit a deportovat do Říma. Ve Francii ovládli zednáři celý královský dvůr. I král Ludvík XV. se stal členem lóže. Tito státní hodnostáři kryli potom svoji autoritou šíření osvícenských idejí, hlásaných dalšími vlivnými zednáři: Voltairem, Diderotem, d' Holbachem atd. Ve Francii se většina lóží spojila do velkolóže zvané „Velký východ“, v jehož rámci byl tolerován i ateismus. Zednáři byli i všichni protagonisté Velké francouzské revoluce: Lafayette, princ Filip Orleánský, Mirabeau,

Robbespierre, Danton, Marat, Desmoulin aj. O tom, jakých zvěstev se revolucionáři dopouštěli na katalicích, jsme již psali několikrát. 400-800 tisíc lidí se stalo obětí tohoto zločinného řádění jen proto, že zachovaly věrnost katolické víře.

Také italská Mazziniho revoluce r. 1848 se svými krutostmi vůči Církvi, kdy papež bl. Pius IX. si zachránil holý život emigrací do Neapolského království, byla dílem zednářů, stejně tak i obsazení Církevního státu r. 1870 a proticírkevní tzv. „kulturní boj“ v Německu a Francii ve 2. pol. 19. stol. Zvlášť odporným činem zednářstva bylo r. 1875 zavraždění ušlechtilého prezidenta Ekvádoru Gabriela Garcíi Morena, praktikujícího katolíka. Rozkaz k tomu vydala na zasedání v peruánské Limě tzv. Velká lóže Latinské Ameriky.

Členy lóží byli krátce i Marx, Engels a Lenin, dlouhou dobu potom další ze sovětských komunistických vůdců Bronstein-Trockij. K zednářům náležel i maďarský krvavý komunistický diktátor Béla Kun v éře tzv. Maďarské republiky rad r. 1919. Mexický sadistický pronásledovatel Církve Plutarco Calles ve 20. letech 20. stol. byl dokonce velmistrem zednářské lóže „Helios“.

Všechny tyto údaje se lze dočíst krom řady jiných publikací i v zednářské encyklopedii „Die Freimaurerlexikon“, vydané r. 1931 ve Vídni přímo svobodnými zednáři. Členem lóže je podle vlastního vyjádření i současný krutý pronásledovatel Církve na Kubě, komunista Fidel Castro.

Zednářstvo ovšem netvoří jednotný celek. Existují rivality mezi jednotlivými lóžemi, ve Francouzské revoluci bojovaly jedny proti druhým, jsou i ideové rozdíly mezi tzv. francouzským a skotským ritem. Zatímco ten první, reprezentovaný zmíněným „Velkým východem“, je vstřícný i vůči bojovnému ateismu a uplatňuje vůči Katolické církvi nelibostnou taktiku perzekuce včetně krvavé genocidy, ten druhý ateismus striktně odmítá a staví se vůči křesťanství smířlivěji. To je ovšem pouhá kamufláž. Příslušníci skotského ritu, rozšířeného hlavně v anglosaském světě (náležela k němu absolutní většina prezidentů USA a britských premiérů), usilují o proniknutí do křesťanských církví a jejich infikování svými idejemi. To se jim z velké části podařilo u řady protestantských denominací, které na rozdíl od katolicismu postrádají pevnou a neměnnou věrouku. Díky zednářům v řadách duchovenstva se tak prosadil v mnoha

protestantských komunitách racionalistický výklad bible, popírající všechny Kristovy zázraky.

U Katolické církve, jejíž věrouka, spočívající na zjevených pravdách, je neměnná, mají zednáři situaci podstatně těžší. Nicméně v 18. stol. v Německu a Rakousku řada církevních hodnostářů byla v zednářských lóžích a infikovala tamní Církev idejemi všenáboženského synkretismu a racionalistického výkladu Písma sv. Na tom spočíval princip tzv. josefinismu za vlády císaře Josefa II. Na církevní učiliště byli dosazováni jako profesori kněží, členové zednářských lóží, u nás např. Augustin Zippe nebo Josef Dobrovský. Zednáři byli i někteří biskupové: v německém Trevíru Hontheim-Febronius, ve Vídni světitel biskup Ignaz Müller, v Hradci Králové Jan Leopold Hay, v Litoměřicích Ferdinand Kindermann aj. Těž v předrevoluční Francii pronikli zednáři do řad církevní hierarchie. Jedním z nich byl i kardinál de Brienne, který měl vysvětit na kněze i pozdějšího ministra Turgota. Ten mu řekl, že nemůže přijmout svěcení, neboť ztratil víru v Boha. Kardinál odpověděl: „Ale to je přece nepodstatný detail.“ Vlvy zednářství jsou patrné i dnes na těch církevních učilištích, kde se nepřednáší pravá katolická nauka, ale modernistické bludy. Nelze samozřejmě ukázat na nikoho prstem a označit jej za zednáře, pokud on sám to o sobě neprohlásí nebo to zednáři po jeho smrti nezveřejní, nicméně duch současné revolvy proti Sv. Otcí a katolické pravověrnosti je jednoznačně v intencích zednářstva. To potvrzuje i Panna Maria ve svých poselstvích italskému omilostněnému knězi Stefanu Gobbimu, kde mluví o nebezpečí „vnitrocírkevního zednářství“.

Církevní autority o zednářství

Prvním papežem, který odsoudil zednářství, byl r. 1738 Klement XII. bulou „In Eminentí“. Zakazuje katolíkům členství v jakýchkoliv sdruženích, „která se nazývají zednářskými nebo jsou známa i pod jiným názvem...“ Členství katolíků v lóžích je trestáno samočinnou exkomunikací (tzv. latae sententiae), „od níž, s výjimkou nebezpečí smrti, může udělit rozhrěšení pouze papež...“ Všichni následující papežové bez výjimky vydali podobné dokumenty o zednářství. Bl. Pius IX. např. v encyklice „Qui pluribus“ z r. 1846 píše, že „zednáři vyhlásili těžkou a nebezpečnou válku celému katolickému společenství“. V encyklice „Quanta cura“ z r. 1864 je obvinil ze snahy „smést z povrchu zemského základy katolic-

kého náboženství a občanské společnosti“. R. 1873 v encyklice „Etsi multo“ označil zednářství za „satanovu synagogu, která chce vytvořit náboženství bez Boha a zaujmout místo Církve“.

Nejostřejší však reagoval proti zednářství Lev XIII. V encyklice „Humanum genus“ z r. 1884 píše mj.: „Tajný svaz zednářů se během půldruhého století překvapivě úspěšně, drze a lstivě zachytil na všech místech státní správy a získal moc, která se rovná moci vládní.... Jejich konečným cílem je vyvrátit mravnost z náboženských kořenů a veřejného života a nahradit vše naturalismem. Naturalismus popírá božské Zjevení a články víry, které přesahují meze lidského rozumu. Vzhledem k tomu, že právě Katolické církvi bylo svěřeno uchovávat v neporušení Boží Zjevení, vznešenost víry a všechny prostředky spásy, obrací se útoky proti ní....Zednáři sledují jeden cíl: důkladné a úplné zničení náboženského a společenského pořádku, zrozeného z křesťanských institucí...“ V encyklice nazvané „25. jubileum“ r. 1902 tentýž papež mj. o zednářství říká: „Tato temná sekta je zárodkem smrti současné společnosti. Jako trvalé zpřítomnění Francouzské revoluce stojí proti ní.... je plná ducha satanova, který – jak tvrdí apoštol – je schopen v případě potřeby se proměnit v anděla světla...“ Sv. Pius X. v encyklice „Vehementer“ z r. 1906 označil zednářstvo za „původce modernismu“. Pius XI. r. 1932 v encyklice „Caritate Christi“ pokládá zednáře za „původce revolucí a světových zmatků ve službách satana“. Pius XII. r. 1958 v projevu na generální audienci nazval zednářstvo „líhni všech bludů a mocí temnot, společnou matkou ateismu, dialektického materialismu, osvícenství a laicismu“.

Neměnný vztah Církve k zednářům zůstal zachován i po II. vatikánském koncilu. Papež Pavel VI. provedl r. 1964 malou změnu, když zrušil výhradní pravomoc papeže udělovat rozhrěšení od hříchu členství v zednářské lóži a světil to biskupům. Tím ovšem potvrdil starou zásadu, že katolík, který je současně zednářem, těžce hřeší. Nový Kodex kanonického práva z r. 1983 na rozdíl od předchozího nemluví o členství v zednářské lóži, uvádí však: „Kdo vstoupí do sdružení, které intrikuje proti Církvi, má být potrestán spravedlivým duchovním trestem, kdo však takové sdružení propaguje nebo osobně řídí, má být potrestán interdiktem...“ (zákazem přijímat svátosti, pozn. autora). Kongregace pro nauku víry na dotaz, jestli toto se týká i svobodného zednářství, odpověděla 26.11.1983 takto: „Někteří se ptají, jestli nauka Církve o svobodném zednářství se

nezměnila...Negativní soud Církve na téma zednářství zůstává naprosto nezměněn, neboť jeho zásady byly vždycky považovány za neslučitelné s naukou Církve. Proto nadále zůstává v platnosti církevní zákaz vstupu katolíků do zednářských lóží. Katolíci, kteří náleželi k zednářství, zůstávají v těžkém hříchu a nesmějí přistupovat ke sv. přijímání.“ To podepsal sám tehdejší prefekt zmíněné kongregace kardinál Joseph Ratzinger, nynější papež. Jan Pavel II. se vyslovil proti zednářství 12.10. 1993 na generální audienci na náměstí sv. Petra v Římě, kdy upozornil na neslučitelnost hnutí New Age, které je nejnovějším stadiem zednářství, s katolickou vírou. Všechno to, co bylo řečeno předkoncilními papeži o zednářství, proto nadále platí, neboť je potvrzeno i papeži po II. vatikánském koncilu.

Je zednářství satanské?

O spojení satanismu a zednářství hovoří výše uvedené citace papežských dokumentů. Papežové dobře věděli, o čem mluví. Tajemné rituály zednářů to dokazují. Podle katolické nauky je pod hříchem zakázáno uchylovat se k magii, neboť skrze ni se člověk obrací, byť i nevědomky, ke zlým duchům.

Jenže u zednářů na vyšším stupni zasvěcení se nejedná o nevědomost. Zednářská struktura je pyramidová, tzn., že členové lóží na nižším stupni zasvěcení nevědí, co dělají a vyznávají jejich spolubratři z lóží vyššího stupně zasvěcení. O tom, že na nejvyšších stupních probíhá kult satana, existují svědectví samotných zednářů. Italský zednář Carducci složil na počest dábla hymnus, který se zpíval v únoru r. 1882 v divadle Alfieri v Turíně. V červnu toho roku nesli zednáři v Janově u příležitosti odhalení pomníku masovému vrahovi Mazzinimu sochu Lucifera. 20.9.1884 zednáři v Ženevě vyvěsili zástavu satana a uctívali ji. 20.9.1894 zednáři v argentinském Buenos Aires začali své „veliké shromáždění“ hymnou na počest satana, po níž následovaly výkřiky „ať žije ďábel, pryč s Bohem, smrt kněžím...“ 14.7.1831 zednáři před kláštery v Madridu zpívali: „Smrt Kristu, ať žije Lucifer!“ (tyto údaje s odvoláním na prameny uvádí biskup bl. Sebastian Pelczar ve své práci o zednářství a Peter B. Podolský ve spise „Slobodomurárstvo, nešťastie našej doby“).

25.4.1851 význačný zednář a popírač Kristových zázraků Ernest Renan ve francouzském deníku Journal des Débats požadoval veřejnou rehabilitaci satana. Nejpresvědčivějším dokladem sepětí zednářstva a satanismu je však kniha jednoho z nejpromi-

nentnějších zednářů vysokého (33.) stupně zasvěcení Alberta Pikea z USA „Morálka a dogma“ z r. 1871. Pike tam prohlašuje Lucifera za „nositele svobody a světla“ a vyzývá k jeho veřejné účté celé lidstvo. Sv. Maxmilián Kolbe byl v době svých studií v Římě r. 1917 osobně svědkem zednářské manifestace, kdy byl nesen transparent s nápisem „Satan bude vládnou i ve Vatikáně a papež mu bude dělat poslíčka.“ R. 1785 jistý Lanz v Bavorsku, člen lóže tzv. iluminátů, byl na cestě zabit bleskem. V jeho tašce se našly dokumenty, potvrzující rituální kult satana. Ty objevil též r. 1919 maďarská policie, když po pádu krátké komunistické tyranie se zmocnila archivu budapešťské Velké lóže. O kultu ďábla, praktikovaném v lóžích vyššího stupně zasvěcení, mluví i bývalí zednáři, kteří se s touto ideologií rozešli.

V zájmu objektivit je samozřejmě nutno říct, že ne všechny zednářské rity otevřeně uctívají satana. Rovněž tak lze asi těžko vinit ze satanismu členy lóží nižšího stupně zasvěcení, kteří jsou uměle udržováni v nevědomosti o rituálech vyšších stupňů. Nicméně už samy magické obřady směřují k satanismu bez ohledu na to, jestli si toho jejich účastníci jsou nebo nejsou vědomi.

Zednářství dnes

Bylo by naivní se domnívat, že zednáři dneška jsou jiní. Popírají to oni sami. Otevřeně se chlubí svými „zásluhami“ na legalizaci rozvodů, potratů, eutanázie, homosexuálních partnerství a pornografie. Velmistř pařížského Velkého východu Henri Ragache při návštěvě Moskvy r. 1991 prohlásil, že legalizace potratů, k níž došlo v 60. a 70. letech na Západě, je dílem zednářských lóží, jejichž členové pronikli do všech politických stran včetně křesťanských (tuto informaci publikoval v onom roce i český tisk). Jeho předchůdce Pierre Simon ve své knize z r. 1979 napsal: „Řešení, které nám nabízí tradiční morálka, absolutně nevyhovuje. Opírá se totiž o překonanou ideu posvátnosti života od početí, což je pověrečné a fetišistické.... Konflikt mezi antikoncepcí a náboženskými hodnotami je nevyhnutelný...Tím se otevírá prostor pro vybudování nové morálky....Věřte mi, jen díky nám, díky našim zednářským bratrstvům mohly navzdory odporu zkonstatěných konzervativců projít v Americe i v Evropě zákony, povolující interrupce a plánované rodiny...“ Zednářské publikace se také netají tím, že bylo v programu lóží zavést do škol tzv. sexuální výchovu, která nabádá mládež k pohlavnímu styku v nejtěplejším věku.

Francouzský senátor a přední svobodný zednář Henri Caillavet se vyjádřil v 90. letech v tisku takto: „My zednáři jsme se významně zasloužili o změnu sociologického obrazu Francie. Legalizovali jsme rozvody a potraty, odstranili jsme veškerou zákonnou diskriminaci homosexuálů, teď ještě nám zbývá poslední úkol: dosáhnout legalizace eutanázie.“

Podle informací polského listu „Nasz Dziennik“ ze 4.2.2008, odvolávajícího se na francouzský denní tisk, náleží více než polovina tamních vedoucích pracovníků ve školství, v policii a v politice k zednářským lóžím. Situace v jiných západních zemích je obdobná. Cílem současného zednářstva je dosáhnout na celém světě legalizace potratů, homosexuálního partnerství a eutanázie, což zednářské publikace otevřeně propagují. Některé lóže, zejména v Itálii, jsou nadto zapleteny i do organizovaného zločinu, jak dokázal případ velmistra lóže P 2 Lucia Gelliho na přelomu 70. a 80. let 20. stol.

Z toho všeho tedy jednoznačně vyplývá, že zásadní rozpory mezi zednářstvím a katolicismem nadále trvají. Pro katolíka je členství v zednářské lóži v absolutním rozporu s jeho vírou. Samozřejmě nepovažujeme jednostranně všechny zednáře a priori za špatné lidi. Víme, že mnozí z nich se dali zlákat humanitárními frázemi, jsou organizováni v lóžích nižšího zasvěcení a upřímně věří, že zednářství je pouhým dobročinným a kulturotvorným společenstvím. K zednářům náleželi i lidé, kteří se pozitivně zapsali do dějin lidstva, např. britský premiér Winston Churchill, jehož zásluhy na porážce nacismu se přes všechna pozdější negativa nedají upřít. V Čechách byl zednářem i historik František Palacký, upřímně věřící protestant, s jehož pojetím českých dějin sice nesouhlasíme, oceňujeme však objektivitu, s jakou přistupoval ke Katolické církvi. Zednářem byl i vynikající chirurg nedávné doby prof. Jan Syllaba.

To ovšem nic nemění na záporném postoji katolíka k zednářství jakožto ideologii. Nutno vědět, že ono není jenom organizací, nýbrž naukou a náboženstvím, které se netají svojí snahou zničit Církev Kristovu a křesťanskou morálku. Jde o anticírkev satana, jak ji definovala celá řada papežů – a to je pro věřícího katolíka závazné. Současně však katolík bere vážně výzvu sv. Maxmiliána Kolbeho k vytrvalé modlitbě za obrácení zednářů, což byla i hlavní náplň jím založeného Rytiřstva Neposkvrněné.

Radomír Malý

TAM, KDE JE ŘEKA JAKO MOŘE

O prázdninách nás navštívil náš spolubratr o. Dariusz Gaczyński, který před svým odjezdem na misie do Paraguaye pracoval v jihlavském klášteře Řádu minoritů. Na misie odjel r. 2004 spolu s o. Markem Dudou, kterého také znají nejen jihlavští, ale i brněnští a opavští návštěvníci minoritických kostelů. Našeho hosta jsme se zptali na jejich činnost v Jižní Americe.

Jak vznikla misie v Paraguai?

Řád minoritů se dostal do Paraguaye roku 1986 díky o. Rufinovi Oreckému, který přišel do hlavního města Asunción, aby přednášel na zdejší katolické univerzitě. Kromě přednáškové činnosti začal organizovat skupiny Rytířstva Neposkvrněné (MI). Roku 1987 vznikla první skupina MI a r. 1989 vyšlo první číslo časopisu „Tupasy Ne'e; La Voz de María“ (Rytíř, hlas Marie). Časopis nyní vychází v nákladu 10 tisíc a je značně populární. O. Rufin byl za svou činnost r. 2007 oceněn Katolickou univerzitou v Asunciónu – kromě záslužné misijní práce byl oceněn za to, že ve Svaté zemi umístil tabulku s textem modlitby Otče náš v jazyce guarani, který se používá v Paraguai.

Roku 1993 přijeli další bratři, čímž vznikla první komunita a mohla se konat oficiální inaugurace prvního kláštera s názvem Casa Anunciación, který již existoval od r. 1991.

Druhým místem, kam přišli minorité bylo Guarambare. Zde r. 2001 bratři převzali farnost a řízení školy pro zanedbanou a opuštěnou mládež, kde se vzdělává na tisíc dětí.

o. Dariusz a o. Marek na pozadí jídelny

Projekt centra Božího milosrdenství v Areguá v Paraguai

Areguá - třetí místo vzniklo díky šíření se kultu Božího milosrdenství. Farní skupiny Božího milosrdenství vznikají dosud spontánně a zdá se, že je to celostátní fenomén. Toto hnutí potřebovalo a potřebuje formaci a duchovní patronát. Již devět let organizujeme Kongres Božího milosrdenství, kterého se účastní lidé nejen z Paraguaye, ale i jiných států Jižní Ameriky. Proto vznikla myšlenka vytvořit centrum Božího milosrdenství. A protože jsme dostali darem 4 hektary půdy v Areguá, centrum mělo vzniknout zde. Byly připravené a následně schválené stavební plány a r. 2005 mohla začít stavba. Centrum bylo koncipováno jednak jako místo kultu a také jako charitativní a vzdělávací středisko.

Ty působíš v klášteře v Areguá, co je vaším úkolem?

Jak už jsem řekl, vzniká zde centrum Božího milosrdenství, to ale vyžaduje mnoho práce, financí a času. Začali jsme tím nejpotřebnějším – šířit Boží milosrdenství soucitnými skutky. Otevřeli jsme totiž jídelnu pro opuštěné a chudé děti. V současné době je tedy naším úkolem zajistit chod jídelny a chod hospodářství zásobujícího jídelnu. Duchovně zde dbáme o 8 vesnic, kam dojíždíme sloužit mše, zpovídat, přednášet. Dále se staráme o skupiny Božího milosrdenství, které se nacházejí v okruhu asi 30 km. Na celou práci jsme dva kněží a pomáhají nám čtyři místní dobrovolníci.

Co bys řekl o místních lidech?

Nejprve je třeba zdůraznit, že Paraguay je nejchudší zemí v Jižní Americe a bohužel první co se týká korupce. Prostí lidé nemají zajištěny téměř žádné sociální jistoty.

Obvyční venkované z Areguá bydlí v malých cihlových domech. V prostoru asi tak 6 krát 2 metry žije celá rodina včetně prarodičů. Rodina mívá 10-12 členů.

Především pěstují a prodávají ovoce, protože to roste všude i bez jejich zvláštní péle. Zemědělství není moc rozvinuté. Hlavní jídlo je mandioka, jedná se o kořen, stejnojmenné rostliny, který obsahuje hodně škrobu. Pokud jedí maso tak hovězí nebo drůbeží. Jíst vepřové není v jejich kultuře zvykem. Dávají přednost vnitřnostem, protože jsou levnější než maso.

Rodinná morálka není vysoká. Lidé spolu velmi často žijí nevázaně, bez manželství. Přijde jeden muž, pak odejde, objeví se jiný. U žen je navíc silně vyvinut pud mateřství. Takové šestnáctileté děvče velice touží mít dítě. Takže pokud se zamiluje, není pro ně problém začít hned s pohlavním životem. Přestože mladé maminky by si děti rády nechaly, chudoba a stísňené životní podmínky je nutí podstoupit potrat. Tlak k potratům vychází nejčastěji od starších členů rodiny, kteří tak chtějí řešit závažnost a složitost situace.

Paraguayská vláda se nezajímá o vzdělávání dětí, zajišťuje jen výplaty pro učitele. Většina dětí je velmi chudá a není schopna si školné platit. Ty, které nechodí do školy, často skončí na ulici a stávají se obětí alkoholu a narkotik; stává se, že už i devítiletá děvčata jsou zatahována do prostituce.

O. Marek během eucharistické pobožnosti

Jeden z našich civilních pracovníků k nám přišel jako mladý kluk. O. Marek ho viděl na ulici, jak žebrá jídlo, když dostal kousek chleba, hned utíkal, aby mu almužnu někdo nevzal a teprve na bezpečném místě se do jídla pustil. Tento člověk se u nás pak staral o dobytek. Uběhlo pár let a nyní jsme mu pomohli, aby se mohl oženit a založit rodinu. Na našem hospodářství teď pracuje spolu se svou ženou a vydělává si tak na živobytí. Naše hospodářství uživí jak strážníky jídelny, tak i pracující pomocníky.

Mluvil jsi o nízké úrovni rodinné morálky. Čím si ji vysvětluješ?

To je spojeno s tzv. paraguayskou válkou (1864-1870), při níž zahynulo 90 % mužů. Po válce byli zbylí muži žádáni jako ploditelé dětí, což způsobilo rozpad tradičního modelu rodiny. Druhým důvodem je všeobecně nízké vzdělání. Stát se o vzdělání nestará, kněží dělají, co mohou, ale je jich málo.

Máme takovou zkušenost, že lidé, kteří se aktivně zapojují do života farnosti, dávají své rodinné vztahy do pořádku. Dříve to neudělali, protože je v tomto směru nikdo nepoučil, ani se jim nevěnoval, natož aby jim pomohl.

Jaké je zdejší náboženské cítění?

V Paraguayi je 90% katolíků a všichni mají silné vědomí Boha. Není tedy zapotřebí učit je víře, jako by to byli pohané. Např. obraz Pána Ježíše Milosrdného můžete najít téměř všude – nejen v kostelích, ale i v obchodech, taxících, úřadech, na policii atd.. Existuje však jiný problém. Lidé neumí víru žít prakticky. Kněží je poskrovnu a kvůli tomu jsou věřící jako ovce bez pastýře. Chybí jim vysvětlování víry a její zavádění do každodenního života. Stává se také, že prvky

Děti v jídelně

křesťanské víry jsou promíchány s prvky pohanskými, ale když jim vysvětlujeme, co je správné, a co ne, tak to přijímají otevřeně. Kněze mají ve velké úctě.

Jaké hlavní úkoly vás jako misionáře čekají?

Evangelizace, systematická katecheze a vzdělávání jak ve víře, tak v obyčejném běžném životě. Stává, že se sem přistěhují lidé z Evropy, ti jsou schopni si vše velmi dobře zařídit a neupadají do chudoby. Paraguayci to neumí, protože je tomu nikdo neučí.

Když tě tak poslouchám, zmocňují se mě smíšené pocity. Prozrad' nám, je něco, čemu bychom se od nich mohli učit my?

Je to zvláštní, ale ano. Oni uprostřed své bídy nejsou nešťastní. Dívají se na život velmi radostně, nic nevidí černě. V Evropě mám někdy dojem, že přestože jsou lidé obklopeni blahobytem, tak šťastní (spokojeni) nejsou. Stále touží po něčem, co ještě nemají, a neumí se těšit přítomným okamžikem. Paraguayci se naproti tomu těší ze všeho, co mají, a když se jim vysvětlí, že mohou pro sebe ještě dost udělat, vděčně to přijímají.

Co bys vzkázal našim čtenářům?

Ať děkují Pánu Bohu za to, co mají. Za život, za zdraví, za dobré materiální podmínky, že se mohou vzdělávat. Naši lidé mají opravdu mnoho, ale často to nevidí, nedoceňují a jsou smutní. Proč tomu tak je? Snad proto, že lidé v Evropě často zapominají na Boha, myslí si, že štěstí jim zajistí peníze a nakonec jsou zklamáni. Písmo praví: „nenaplní se oko díváním ani ucho posloucháním,“ protože srdce touží po štěstí, které nepomíjí. Chudoba a zároveň optimismus místních lidí nám může pomoci pochopit, co je skutečně důležité.

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho Božího požehnání od vaší práce.

Otázky kladl br. Bohdan

Paraguay

Paraguay hraničí na severu s Bolívií, na východě s Brazílií a na jihu i na západě s Argentinou. I když se jedná o vnitrozemní stát, řeka Paraguay umožňuje proplouvat i oceánským lodím. Původ slova „paraguay“ má několik interpretací: řeka, která je počátkem moře; voda kmene paraguáes; řeka jako moře.

Zmíněná řeka dělí zemi na dva regiony různého charakteru – východní hornatý nazývaný Paranena; západní rovinatý nazývaný Chaco. Paraguayci prochází obratník Kozoroha, severní část země náleží do oblasti tropického podnebí, jižní pak do podnebí subtropického. Vliv charakteru (podnebí) kontinentálního roste směrem na západ – oblast Chaco patří k nejteplejším místům Jižní Ameriky. Avšak přicházejí i náhlá ochlazení, která způsobují větry nazývané pamperos.

Rozlohou (406 752 km²) je Paraguay pětikrát větší než Česká republika, ale obyvatel zde žije jen 6,5 miliónů. Obyvatelstvo tvoří z 91 % mesticové, tj. míšenci bělochů a původních indiánských kmenů. Původní kmen Guarani dnes tvoří 3 % obyvatelstva.

První Evropané sem přišli roku 1524. Osadu Asunción, která byla sídlem koloniální administrace a dnes je hlavním městem státu, založili Španělé r. 1537. V letech 1631-1767 zde existovala tzv. republika Guaranů, kterou řídili jezuité. Po zrušení řádu jezuitů převzalo dočasnou vládu Španělsko a roku 1811 vyhlásila Paraguay samostatnost.

Jednou z nejbolestivějších událostí místních dějin byla paraguayská válka (1864-1870), v níž chtěl paraguayský prezident Francisco Solano Lopez rozšířit své území a zaútočil na Brazílii. Po počátečních úspěších se situace obrátila. Země se musela bránit spojencům (Brazílie, Argentina, Uruguay), kteří uvažovali o rozdělení a zániku země. K zániku sice nedošlo, ale země byla válkou zcela zničena, zahynuly přibližně dvě třetiny obyvatel, z toho 90 % mužů.

Hrdinové „protinacistického“ odboje?

Německá vláda staví pomník „hrdinům 20. července“, tj. atentáčníkům na Hitlera ze 20.7.1944. Jak známo, tento pokus o svržení krvavého diktátora byl neúspěšný. Jeho hlavní strůjci, plukovník Claus von Stauffenberg, generálové Witzleben, Beck, Stülpnagel aj. byli popraveni. Povstalci jsou označeni za „hrdiny protinacistického odboje“. To je ovšem přehnané a z historického hlediska nepřesné. Tito lidé žel ve své většině původně podporovali nacistický režim a schvalovali Hitlerovu agresi proti jiným státům. Je znám mj. i Stauffenbergův antipolonismus a jásot nad zničením nezávislého Polska. Teprve pozdější neúspěchy wehrmachtu otevřely mnoha vojenským vůdcům Německa oči. Pochopili katastrofální politiku Hitlerovu a sáhli k atentátu jako k poslednímu pokusu o záchranu Německa a důstojné podmínky kapitulace.

Nepodeceňujeme osobní hrdinství Stauffenberga a jeho druhů a skláníme se před obětí, kterou přinesli. Nelze je však glorifikovat jako „hrdiny protinacistického odboje“, spíše lze říci, že jim šlo o jakýsi „nacismus s lidskou tváří“, nedospěli k přesvědčení, že nacismus sám o sobě je nereformovatelným zločineckým systémem. Naopak nutno vyzvednout opravdové hrdiny protinacistického odporu z řad katolických i evangelických křesťanů, kteří od prvopočátku viděli v nacismu zlo. Takovými byli hrabě Helmuth von Moltke, právník Peter York von Wartenburg, jezuita Alfred Delp a další příslušníci tzv. Kreisaukého kruhu, popraveni rovněž pro údajnou, avšak vykonstruovanou „spoluúčast“ při atentátu na Hitlera. Ti odmítali nacismus od samého začátku. -rm-

Foto: AKG

Američtí biskupové mluví jednoznačně

Někteří katolíci politikové před volbami zvolili dvojznačnou řeč ve věci ochrany života. Předsdkyně sněmovny reprezentantů Nancy Pelosiová dostala na stanici NBC otázku, kdy podle ní začíná lidský život. Odpověděla, že tuto otázku dlouho studovala a že „učitelé Církve ji nedokážou definovat“. Vicepresidentský kandidát demokratů, senátor Joseph Biden, řekl na téže stanici, že to je „osobní a soukromá záležitost“. Dodal, že „přijímá učení Církve“, ale že by bylo „nevhodné ukládat tento názor komukoli jinému“. Odvolával se také na pluralismus ve společnosti.

Proti těmto výroky se postavil kardinál Justin Rigali, předseda biskupského výboru pro obranu života, a biskup William Lori, předseda výboru pro učení Církve. Podle nich jde o „chybný výklad autentického církevního učení“.

Věřejně tyto výroky kritizovali biskupové Washingtonu D.C., coloradského Denveru, New Yorku, St.Paul-Minneapolis, Fargo v Severní Dakotě, Chicaga a San Franciska.

Nejostřeji vystoupil denverský arcibiskup Charles Chaput. „Moderní biologie ví přesně, kdy začíná lidský život - v okamžiku početí. ... Náboženství s tím nemá co dělat“.

Arcibiskup dále prohlásil, že senátor Biden nechápe, co je pluralismus. „Pluralismus je úsilí o zdravý, nenásilný nesouhlas; vyžaduje prostředí, kde se lidé s přesvědčením snaží - se vši úctou, ale usilovně - prosadit svůj názor“. „Ovšemže se snažíme pochopit názory jiných lidí a dělat kompromisy tam, kde je to možné - ale ne za cenu práva na život“.

„Potrat je zásadní záležitost“, pokračoval arcibiskup. „Není to něco jako bytová politika nebo cena dovozené nafty. Jde vždycky o úmyslné zabití nevinného života.“

Tvrdí-li senátor Biden, že nesmíme „vnucovat“ své přesvědčení druhým, tvrdí arcibiskup Chaput, že odpor k potratu je věcí lidských práv: není to náboženský názor.

„Je třeba zastavit potratový průmysl, který spustilo rozhodnutí Roe vs. Wade. ... V opačném případě selžeme nejen jako věřící, ale také jako občané“, uzavřel arcibiskup.

DRAHÉ DĚTI, Pán Ježíš vyprávěl příběh o člověku, který šel z Jeruzaléma do Jericha. To je menší město

ukázal Pán Ježíš oblečený do té poloviny pláště a řekl, že ho do ní oblékl Martin.

Všichni jsme bratři a sestry

vzdálené několik hodin cesty pěšky. Ale po cestě ho přepadli lupiči, poranili ho tak, že tam zůstal ležet polomrtvý, a obrali ho o všecko. Za chvíli kolem šli krátce po sobě dva lidé z obrovského jeruzalémského chrámu. První byl kněz, který konal obětí zvířat nebo pokrmů, druhý byl chrámový služebník. Ale ani jeden zraněnému nepomohl. Možná, že se báli lupičů a spíšchali pryč. Pak tudy jel na oslu nebo mezku Samaritán. Samaritáni byl národ, se kterým se Izraelité nesnášeli, jedni na druhé se dívali nepřátelsky. Ale přesto se tento Samaritán zastavil, ošetřil rány zraněnému, vysadil ho na svého oslíka a dovezl do nejbližšího hostince. Zůstal tam s ním až do druhého dne a pak zaplatil hostinskému, aby se o nemocného postaral, dokud se neuzdraví.

Proč to Pán Ježíš vyprávěl? Dává nám toho Samaritána za příklad. Aby nám ukázal, že máme mít rádi všechny lidi, se kterými se setkáme. Pomáhat podle svých možností těm, kdo potřebují pomoc. Všichni

jsme bratři a sestry. Všichni máme společného Otce, ke kterému se modlíme „Otče náš“, který má každého z nás nesmírně rád. A Panna Maria nás všechny miluje jako své děti.

Svatý Martin, který byl v mládí vojákem, jel jednou na koni v zimě zahalený do širokého, teplého pláště. Uviděl nužné oděného žebráka, který se třásl chladem. Martin rozřízl mečem plášť na dvě poloviny a jednu poskytl žebrákově. V noci se mu

Pán Ježíš nám řekl: „Co jste udělali pro jednoho z mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali.“

Kdo pomůže druhému, pomůže Pánu Ježíši.

Kdo se rozdělí s druhým, rozdělí se s Pánem Ježíšem.

Kdo se chová vlídně a laskavě, chová se tak k Pánu Ježíši.

Kdo se posmívá spolužákovi, posmívá se Pánu Ježíši.

Kdo ubližuje slabšímu, ubližuje Pánu Ježíši.

Kdo někomu nadává, nadává Pánu Ježíši.

Kdo udělá radost spolužákovi nebo mamince nebo tatínkovi nebo někomu jinému, dělá

radost Pánu Ježíši. A sám z toho má velikou radost. A vidí, jak vyrůstají krásné vztahy s druhými a jak se někdy i z nepřítele stane přítel.

Mnozí se tím neřídí, často jen proto, že neznají Pána Ježíše.

Ve škole jeden chlapec uhodil druhého. Někdo mu řekl: „To si přece nenecháš líbit, oplat mu to.“ Ale on, protože znal Pána Ježíše,

odpověděl: „Kdybych se mstil, tak by se zlo ještě rozmnožovalo.“ A odpustil mu.

Za takového, který je opravdu zlý a nechce se polepšit, se modleme. Jako Pán Ježíš. Když nejvíc trpěl na kříži, modlil se za ty, kteří mu to způsobili: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Také nám říká: „Odpouštějte a bude vám odpuštěno.“

Za všechno nám Pán Bůh chystá nejkrásnější odměnu ve věčné nebeské radosti. Říká nám, že

ani pohárek vody podaný žíznivému nezůstane bez překrásné odměny.

Svatou Kateřinu prosil na ulici hladový žebrák. Ale ona neměla s sebou nic k jídlu ani peníze. Ale nosila jednoduchý malý kovový křížek. Dala mu jej, mohl jej prodat a koupit si něco k jídlu. V noci uviděla ve snu Pána Ježíše. Ukázal jí nádherný drahocenný křížek ze zlata, drahokamů a perel a řekl, že taková bude její odměna na věčnosti.

Panna Maria dovede ve všech lidech vidět své milované děti, bratry a sestry svého Syna. Prosme ji o přimluvu a pomoc, abychom také pamatovali na to, že každý člověk je náš bratr nebo sestra.

S přáním, abyste měli všichni v srdcích opravdovou radost, jakou dovede dát jen Pán Ježíš, Vás všechny srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Služba

Po ztroskotání lodi se na osamělém ostrově uprostřed oceánu zachránili dva trosečníci. Jeden byl vědec, věděl, co musí dělat, aby se chránili, poznal jedlé i jedovaté rostliny, uměl poradit i v jiných věcech, třeba jak rozdělat oheň bez zápalek, ale byl tak trochu nešika, neuměl ty své rady uskutečnit. To však zase uměl ten druhý, který neměl takové znalosti, ale měl šikovné ruce, na co sáhl, to se mu podařilo. Měli tak velikou radost ze záchrany, že jim ani nevadilo, že každý mluví jinou řečí, i přes tuto překážku se dokázali dorozumět.

Uplynulo několik týdnů. Radost vystřídaly všední starosti a práce se sháněním obživy. Oba začali být nervózní z toho, že se pořád neobjevuje loď, která by je vysvobodila z jejich vězení. Báli se budoucnosti, ale nechtěli si to přiznat. Zakrývali každý svůj strach tím, že vyčítali druhému to, co neuměl. Šikovný začal brblat, že nebude pořád připravovat jídlo, když vědec nepřiloží ruku k dílu, vědec vyčítal šikovnému, že se ještě nenaučil rozeznávat rostliny a že ho musí pořád hlídat, aby neuvařil něco jedovatého. Nadávali si kvůli tomu, že každý mluví jinou řečí a nakonec se tak pohádali, že nechtěli jeden druhého ani vidět.

Rozešli se a každý se usadil jinde. Byli rozzlobení a chtěli oba ukázat, že si vystačí sami. Jakmile však okusili samoty, zlost je brzy přešla. Vědec hladověl, protože neuměl vylézt na strom, ani rozdělat oheň, ten druhý se bál cokoliv sníst, aby se neotrávil. Začalo se jim stýskat po společnosti, toužili slyšet lidský hlas a bylo jim jedno, jakou řečí bude mluvit, jen když se zbaví toho strašného ticha. Aniž by o tom věděli, rozhodli se oba skoro ve stejnou chvíli, že se vydají hledat svého druhu a poprosí o další společný život. Sešli se přesně na tom místě, kde se před několika dny pohádali. Chvíli na sebe překvapeně hleděli, oba se styděli promluvit. Beze slova si podali ruce a hned se společně začali starat o něco k snědku.

Od toho dne si už nikdy nic nevyčítali. Oba se přesvědčili, že potřebují jeden druhého, a tak se každý snažil pomáhat tomu druhému, jak nejlépe dovedl. I v řeči se přizpůsobovali jeden druhému, takže si časem vytvořili docela novou řeč společnou jim oběma. Bylo to pro ně tak samozřejmé, že si toho ani nevšimli. Upozornili je na to až námořníci z lodi, která je po několika letech zachránila z onoho ostrova. Obdivovali je: "To musí být úžasná lidé, když si dokázali vymyslet nový jazyk, jen aby se mezi sebou dorozuměli!"

P. Václav Trmač

Foto: Mariylna | Dreamstime.com

Poděkování

Z celého srdce chci poděkovat Pánu Ježíši, Panně Marii, sv. Josefu, sv. Terezičce Ježíškově i všem milým svatým za vyslyšení všech proseb a za udělené milosti. Zvláště za novokněze naší farnosti P. Jana Barboru, za ochranu v životě a šťastné manželství.

Matičko Boží, díky! Prosím, stůj při nás i nadále.

O Boží pomoc, požehnání a milosrdenství pro všechny lidi dobré vůle i bratry minority prosí

rytířka Eva Medvidová z Nové Paky

Chtěli bychom moc poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii za ustavičnou pomoc, ochranu a veliké dary, které dostáváme. Zároveň bychom chtěli poděkovat svatým přímlyvcům a strážným andělům. A také za modlitby sestrám premonstrátek, P. Kudláčkovi a známým.

Díky za nalezení cesty k Bohu, za to, že jsme uvěřili, za manželství, za tři krásné a vymodlené děti, za letošní zázračné uzdravení, za přímlyvné modlitby, které stále potřebujeme a prosíme o ně.

Manželé Strnadovi

Chci poděkovat Panně Marii za zdravou dcerku Sáru. Doktoři říkali, že naše Sára bude mít Downův syndrom. Zjistili pravděpodobnost 1 k 145. Byl to šok pro nás oba. Máme už dcerku starší 3 let a je zdravá. Po nějaké době šla manželka znovu na těhotenské testy a tam ji řekli, že pravděpodobnost, že Sára bude nemocná se zvýšila na 1 ku 3. To bylo už i pro mě moc. Doktoři navrhovali potrat. To jsem odmítal a manželka také, ale bylo to pro nás oba těžké. Šel jsem se poradit s farářem. On mi říkal, že za svoji 40letou praxi měl hodně takových případů. Navštívil nás, dal požehnání těhotné manželce. Měsíce se táhly, ale nadějí jsme měli, i když pro mě to byl test víry v Pána Boha. Před porodem jsem se sešel s dotyčným farářem. Říkal jsem mu, že už je v termínu, mluvil jsem trochu s obavami, jak to vše dopadne a on mi řekl bude to dobré - kámen ze srdce mi spadl s jakou jistotou to řekl

a už jsem byl v klidu. Porod proběhl císařským řezem bez komplikací a Sára vážila 4,85 kg a měřila 54 cm.

Touto cestou chci povzbudit maminky, aby neztrácely naději a víru v Pána Boha, ale v důvěře si vyprošovaly klidné a šťastné těhotenství.

Robert z Horní Suché

Chtěla bych se zpožděním poděkovat Panně Marii za vyslyšení mé prosby a splnit slib, který jsem dala. Prosila jsem za úspěšné odmaturování naší dcery. Podařilo se a nyní ukončila i další studia. Děkuji Panně Marii též za ochranu, kterou celé naší rodině vyprošuje, a prosím za další ochranu, Boží pomoc pro rodiny našich dětí, za dary Ducha Svatého a hlavně za dar víry pro nás všechny.

čtenářka Anna

I já bych chtěla touto cestou upřímně poděkovat za vyslyšení našich vroucích proseb. Když dcera otěhotněla, byla na genetických testech. Podle výsledků jí lékař sdělil, že dítě bude postižené. Posílal ji ještě na odběr plodové vody. To však odmítla. Řekla nám, že by se na tom stejně nic nezměnilo, že dítě přijmou takové, jaké jim Pán Bůh sešle. Celých dalších šest měsíců jsme se s manželem i ostatními dětmi vroucně modlili a prosili naší nebeskou Matičku o přímlyvu. Vždyť i náš Pán řekl: „Proste a bude Vám dáno...“ Modlili jsme se, prosili a nepřestávali doufat v ochranu a pomoc. A když přišel očekávaný den, dcera porodila krásného, zdravého chlapečka a nám dalšího z našich vnoučátek.

Tak se díky naší nebeské Matičce změnila naše bolest a trápení v nesmírnou radost a štěstí.

Panno Maria, děkujeme Ti celým srdcem i duší za Tvoji přímlyvu.

čtenářka Anna

Děkuji Pánu Ježíši a Panně Marii, že se mi narodil syn Vojtěch a tímto ještě prosím o modlitbu, ať nemám rakovinu, prosím vyslyš mě Pane Ježíši a Panno Marie.

N. N., Jižní Morava

Děkuji Panně Marii, páteru Piovi a Janu Pavlu II. za vyslyšené prosby za syna a vnuka v nemoc-

nici. Také děkuji Ježíši Kristu za útěchu a pomoc v trápení.

Dále prosím o milosrdenství a ochranu naší Matičky Neposkvrněné, aby vzala celou naši rodinu pod ochranu.

Vděčná čtenářka Marta

Chtěla bych poděkovat Trojjedinému Bohu, Panně Marii a Duchu Svatému za všechnu podporu po celém mém životě. Jsem po osmi operacích a při všech jsem prosila o pomoc a dostalo se mi vždy útěchy. Dnes ležím v jedné nemocnici v Brně, kde se léčí rakovina a prosím Boha, aby mi dal ještě trochu síly postarat se o svého 88letého tatínka, prosím i Pannu Marii a jejího Syna Ježíše Krista. Dále prosím za celou rodinu mé dcery Markéty.

Začínám už třetí druh léčby, která byla vždy neúspěšná a veškerý svůj život vkládám do rukou Božích. Během mého nešťastného období života jsem se přesvědčila, že Boží slib: „Tlučte a bude Vám otevřeno a prostě a bude Vám dáno,“ není jen fráze, ale Bůh je mezi námi a pomáhá nám, když se na něj s důvěrou obrátíme a přenecháme mu své starosti a problémy.

Věřím, že s pomocí Boží a naší Matičky a jejího Syna se můj stav zlepší natolik, abych byla schopna zúčastnit se mše svaté a vidět zrekonstruovaný kostel ve Žďáře nad Sázavou, který je prý překrásný. Současně děkuji všem, kteří se za mě pomodlí.

Vaše nemocná rytířka z Vysočiny

Chci poděkovat Panně Marii za všechny milosti, kterými mě obdařila, že jsem mohla jet na setkání mládeže do Mežugorije a že po celou dobu opatrovala moji rodinu, za zdraví vnučky, která mohla onemocnět, když u maminky objevili streptokoka, a dítě se narodilo zdravé, za to, že Bůh nám daroval devět dětí a stále nás provází svou milostí.

Díky, vroucí díky, Panno Maria, díky i vám, andělé strážní a svatí patronové, že stále provázíte celou mou rodinu a též Duch Svatý ať nás stále více přibližuje k Bohu.

Vděčná čtenářka z Vysočiny

Chtěla bych splnit svůj slib a veřejně poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii za obdržené milosti.

Je tomu již sedm roků co nám zemřel nejstarší syn ve věku 23 roků. Trpěl pět let psychickou nemocí. Po následném úraze zemřel. Byl věřící a zapořatý svátostmi. Stalo se to v první „Mariánskou sobotu“ měsíce května a já jsem přesvědčena, že si Panna Maria pro něj přišla.

Vroucně děkuji za pomoc a obdržené milosti při této bolesti pro celou rodinu. Nadále vroucně prosím Pannu Marii o stálou ochranu a pomoc pro sebe i celou svoji rodinu.

čtenářka z Moravy

Letos v červnu se můj bratranec, po pádu z kola, dostal do nemocnice. Měl prasklou slezinu a museli ho operovat. Za tři dny po operaci, nám volala jeho manželka, že je ve vážném kritickém stavu a že mu nedávají naději na přežití. Že je to snad leukémie (akutní). Okamžitě jsme se za ním rozjeli. Jediné, co jsem vzala s sebou, byla zázračná medailka Panny Marie. Když jsme přijeli, byl zrovna při plném vědomí. Slova útěchy byla těžká, proto jsem mu řekla, ať vše svěří Panně Marii a že jsem mu přivezla medailku. Chtěla jsem ji dát na okno, u kterého ležel, ale on natáhl pro ni obě ruce, přitiskl ji silou k sobě a políbil. Ač pokřtěný, ale nyní nepraktikující katolík. Po půl hodině jsme se rozloučili v rozpacích, co bude dál. Ještě ten den večer nám volali, že horečka klesá a stav se začíná zlepšovat. Nakonec to nebyla leukémie, ale silná otrava krve a zkolabovaný imunitní systém. V nemocnici si pobyl 14 dní. Řekla jsem mu, že jsem přesvědčená, že ho zachránila Panna Maria a dala jsem mu ke čtení časopisy Immaculaty. Prosím za něj o dar víry.

Vděčná čtenářka

Chci poděkovat za narození pravnoučat. Moje dvě vnučky měly zdravotní potíže, jejichž důsledkem byla neplodnost nebo nemožnost donosit dítě. Lékaři bezradně pokyvovali hlavou s tím, že v tomto případě se dítě nedá očekávat. Vnučky se mě kvůli tomu často stěžovaly. Já jsem je těšila a snažila v nich vzbudit důvěru v Boha, že on je přece větší než naše omezení. Jenže to k mým vnučkám moc nepromlouvalo. Jedna z nich dokonce dvakrát podstoupila proces umělého oplodnění, ale bezvýsledně. Velmi jsem ji tehdy prosila, aby to nedělala, že tak si to Bůh nepřejde, a slíbila jsem

jí, že se za ni budu modlit. Svůj slib jsem spojila s poutěmi na mariánská místa.

Čas běžel, zdálo by se, že se nám nedostává žádné odpovědi, ale Bůh vyslyšel naše prosby. Jednou přišla za mnou vnučka a říká: „Babičko, vy jste první, komu to říkám – čekám miminko.“ Jaká byla moje radost a vděčnost Bohu, to neumím popsat. Narodila se nám krásná, zdravá Viktorie, které nyní jsou tři roky. Ale to není ještě všechno. Tato vnučka dnes čeká druhé dítě – chlapečka a s manželem (sami od sebe) se rozhodli, že mu dají jméno Maxmilián. To mě velmi potěšilo, protože tohoto svěťce mám velice ráda a také k němu jsem v modlitbě volala o pomoc. Je to pro mě zna-

mení, že i má vnučka s manželem jednou najdou cestu k živé víře.

Druhá vnučka taktéž nemohla mít děti. Stejně i jí jsem slíbila modlitbu. A Bůh nás ve své velkorysosti vyslyšel. V roce sv. Pavla se nám narodila roztomilá Pavlínka.

Jsem velice vděčná za vyslyšené modlitby a za veliká znamení, která – jak věřím – pomohou mým blízkým k hlubší víře.

babička Veronika

Svou vděčnost vyjadřují také: Marta Roudenská, Jiřina Obrtlíková, Jana Puczoková.

Foto: bB

Pozvánka na exerciie

Pokoj a dobro!

Chceš blíže poznat spiritualitu sv. Františka z Assisi? Jak žil a jak nyní žijí jeho bratři?

Přijď mezi nás, bratry minority, a prožij v našem řeholním společenství jihlavského kláštera víkend spolu s Ježíšem, sv. Františkem a jeho bratry, a to ve dnech od 14.11. – 17.11.2008. Jsi srdečně zván.

Pokud se cítíš osloven touto výzvou, jsi muž a je Ti více jak 16 let, přijď. Neboj se, podíváš se, dozvíš se víc, pomodlíš se.

Kontakt: o. Robert M. Mayer OFMConv, mobil: 605 074 339, e-mail: r.mayer@minorite.cz.

ZPRÁVY

Nově jmenovaný biskup švýcarského Churu Vitus Huonder nastolil v diecézi nový směr zaměřený na výchovu k autentické katolické tradici. Hned v prvním rozhovoru pro média označil za jedno z největších neštěstí současnosti bránění počítí. Ocenil v této souvislosti encykliku Pavla VI. „Humanae Vitae“ jako vodítko pro dnešní manželské páry.

Information FMG 93/2008

Poslanec francouzského parlamentu Jacques Myard, náležející ke straně prezidenta Sarkozyho, předložil návrh zákona, který zakazuje poslancům exponovat se ve prospěch nějakého náboženství. „Francie musí zůstat věrna laicismu...“ řekl Myard. Tento zákon, bude-li schválen, znamená, že poslanci nebudou smět vznášet návrhy zákonů na zpřísnění, případně zákazů potratů, neboť to by znamenalo „exponování se ve prospěch katolického náboženství“.

www.kreuz.net/article.7212.html

Podle statistických výzkumů věří v existenci očistce 17 procent holandských katolíků. Tyto údaje zveřejnil holandský psycholog Gerard J. M. von Aardweg, který mj. uvádí řadu případů zjevení očistcových duší jednotlivcům.

Nasz Dziennik 21.5.2008

V italském Bolzanu byla otevřena výstava německého pseudomělce Martina Kippenberga, který hrubě uráží city katolíků. Představuje mj. žabu s korbelem piva a jíčkem na kříži. Místní biskup Wilhelm Egger proti tomu ostře protestoval a požadoval zákaz akce.

ND 28.5.2008

Amnesty International, světová organizace na obranu lidských práv, od níž se v loňském roce Vatikán distancoval, když mezi „lidská práva“ zařadila i „právo na potrat“, kritizovala Polsko za údajnou „diskriminaci homosexuálů“. Tím rozumí kategorické polské „ne“ vůči registrovanému partnerství.

ND 29.5.2008

Protikřesťanská revolva v Indii neutichá. Denně dochází k novým násilným aktům. 18. září byla podpálena katolická katedrála v Džabalpuru, ve státu Madhya Pradeš. Shořel hlavní oltář, sochy patronů kostela, liturgické knihy i paramenta. Oheň narušil také statiku stavby. Arcibiskup Leo Cornelio svolal krizový výbor všech biskupů a laiků angažovaných v životě metropole. Usiluje také o setkání s premiérem státu. Biskupská konference Indie vyjádřila znepokojení nad vývojem situace. Místní vláda slibovala zesílení ochrany křesťanských míst kultu. Zkušenost posledních dní ale ukazuje, že zůstalo jen u slov. Zprávy o protikřesťanských akcích přicházejí už z pěti indických států: Orisa, Karnataka, Madja Pradeš, Kerala a Tamil Nadu. Mezinárodní katolická organizace Kirche in Not vyzývá k modlitbám za pronásledované indické křesťany.

RaVat, (MaS), 20.9.2008

Benedikt XVI. zahájí nepřetržité čtení Bible v Italské televizi. První program Italské veřejnoprávní televize uvede na podzim nepřetržité čtení Bible, které zahájí Svatý otec přečtením 1. kapitoly knihy Geneze. Četbu zahájí papež 5. října v podvečer. Italská televize ve svém oficiálním sdělení uvedla, že zatím není rozhodnuto, uskuteční-li se tato četba v přímém přenosu nebo bude natočena předem. Benedikt XVI. podle agentury ANSA navrhuje číst v přímém přenosu z apoštolského paláce ve Vatikánu. Kromě Svatého otce se nepřetržitého čtení Bible účastní také kard. Tarcisio Bertone, který přečte 22. kapitolu Apokalypsy. Kontinuální četbu celé Bible v televizním cyklu nazvaném „Bible ve dne v noci“ nabídne italská RAI od 5. do 11. října. Bude se konat v bazilice sv. Kříže Jeruzalémského v Římě a v přímém přenosu se při četbě budou střídát lektori z řad známých osobností.

RaVat 3.7.2008

Konference o evoluci. Od 3. do 7. března 2009 se bude v Římě konat mezinárodní konference s názvem: *Biologická evoluce: fakta a teorie. Kritické zhodnocení 150 let od vydání „Původu druhů“*. Organizuje ji římská Gregoriana a Universita Notre Dame v Indianě. Zastiňuje ji Papežská rada pro kulturu jako součást projektu STOQ (Věda, teologie a ontologické bádání).

Představitelé těchto institucí uspořádali tiskovou konferenci. Na ní bylo řečeno, že debaty o teorii evoluce se stále přirostávají, jak mezi křesťany tak v evolucionistických kruzích. Přitom se Darwinovo dílo diskutuje spíše ideologicky než vědecky. Je proto důležité v debatě přírodovědců, filosofů, teologů i ateistů věci vyjasnit. Cílem konference je racionální diskuse a dialog mezi vědci různých zaměření. Církev má na tomto dialogu zájem, přičemž plně respektuje všechna odborná stanoviska.

Půjde o akademický kongres organizovaný universitami, ne o církevní podnik. Patronát Papežské rady pro kulturu vyjadřuje pouze zájem církve o tyto otázky.

Res Claritatis, VIS, 19. 9. 2008

Být sama sebou. Centrum naděje a pomoci pořádá pro dospívající dívky v době podzimních prázdnin od pondělí 27.10. 2008 do středy 29.10. 2008 intenzivní kurz s názvem *Být sama sebou*. Můžete objevit samy sebe, seznámit se s novými kamarádkami, prozkoumat oblasti života, které vás zajímají, naučit se, jak lépe obstát ve společnosti, jak lépe vypadat, více vědět a lépe se cítit.

Témata jednotlivých setkání: osobnost, komunikace, společenská etiketa, image, partnerské vztahy, lidská sexualita, závislosti, kosmetika, kadeřnictví a zdravá výživa. Setkání budou probíhat každý den od 9 do 14,30 hodin v prostorách CENAP na Vodní ulici 13 v Brně. Budova je příhodně blízko MHD nedaleko centra. Příspěvek na kurz: 500,-

Kontakt: 543 331 472, Dvořáková Anežka, www.cenap.cz.

OBSAH

Adorace	1
Hrdina Boží svatý Antonín z Padovy (11)	2
Petr našich dnů – Konverze sv. Pavla.....	6
Rytířstvo ve službě Neposkvrněné	8
Boží veledílo	9
Hora Matky Boží – Králiky	10
Na slavnost sv. Archanděla Michaela	13
Nejdražší nevěrec	14
Recept na dobrý život	17
Je svobodné zednářství pro katolíka nevinnou záležitostí?	18
Tam, kde je řeka jako moře.	22
Paraguay	24
Hrdinové „protinacistického“ odboje?	25
Američtí biskupové mluví jednoznačně	25
Všichni jsme bratři a sestry.	26
Služba	27
Poděkování	28
Pozvánka na exercicie	30
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná

(dvoměsíčník) 5/2008, ročník XVII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var.
symbolem uvedeném na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2008: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštór Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

<http://immaculata.minorite.cz>

Poštovní poukázkou typu A s poznámkou „příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stále čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnuť, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit zázračnou medailku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit stělnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá oroduj za nás, kteří se k Tobě utkáme i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou - modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medailky Neposkvrněné.

* * * **Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno * * ***

„Buďte těmi, kteří předávají světo
radostného poselství evangelia. Neste
Krista všem! Důvěřujte mu!
Život s Ježíšem je úžasné
dobrodružství. Jeho příslib
překračuje staletí:
*Kdo by ztratil svůj život pro mne
a pro evangelium, zachrání jej (Mk 8,35).“*

(Jan Pavel II.)

**Kongregace
milosrdných sester
III. řádu sv. Františka
z Assisi**

Kylešovská 8,
746 01 Opava,
tel.: 553 615 327,
e-mail:
frantiskanky@volny.cz

*Ztratíš-li nadpřirozený smysl života,
tvá křesťanská láska bude dobročinností,
tvá čistota slušností,
tvé umrtvování hloupostí,
tvá sebekázeň bičem,
a všechny tvé činy neplodné.*

Josemaría Escrivá